УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

2007
вересень

Голос Папи в кожній оселі

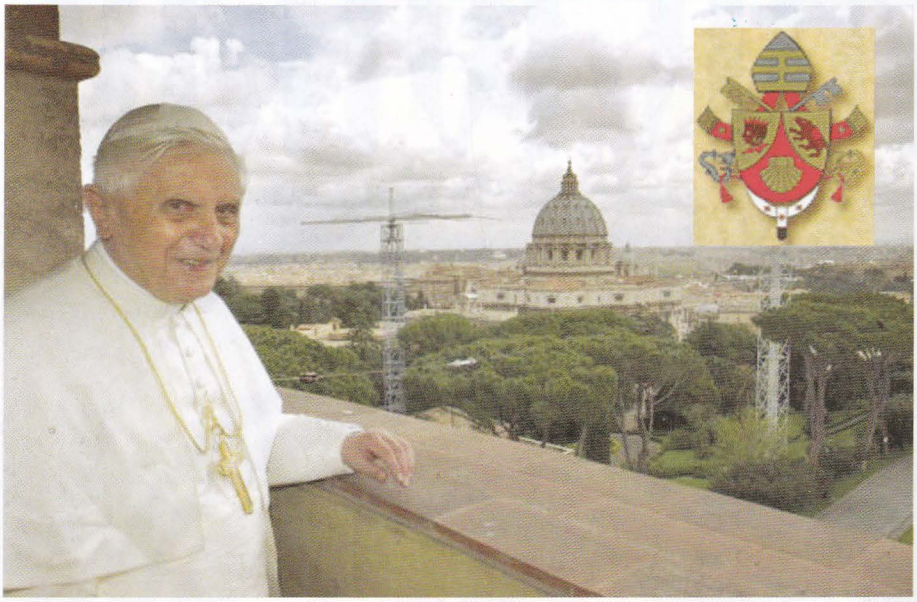

РАДІО ВАТИКАН

З України Ви можете виписати на нашу київську адресу:
Радіо Ватикан, поштова скринька, 20, 01054, Київ, 54

Національна Радіокомпанія України транслює спеціальну україномовну програму Радіо Ватикан на Першій програмі НРКУ щоп'ятниці о 22.30 годині та ретранслює україномовну програму Радіо Ватикан на Третій програмі Українського радіо щовівторка та щочетверга о 22.05 годині.

Радіо Ватикан українською мовою можна слухати в діапазонах коротких і середніх хвиль щоденно за київським часом:

6.00 41м - 7 335 кГц
49м - 6 185 кГц
1 260 кГц

19.40 31м - 9 585 кГц
41м - 7 365 кГц
49м - 6 185 кГц
1 611 кГц

Свята Літургія в неділі та свята:
25м - 11 740 кГц
31м - 9 850 кГц
1 611 кГц

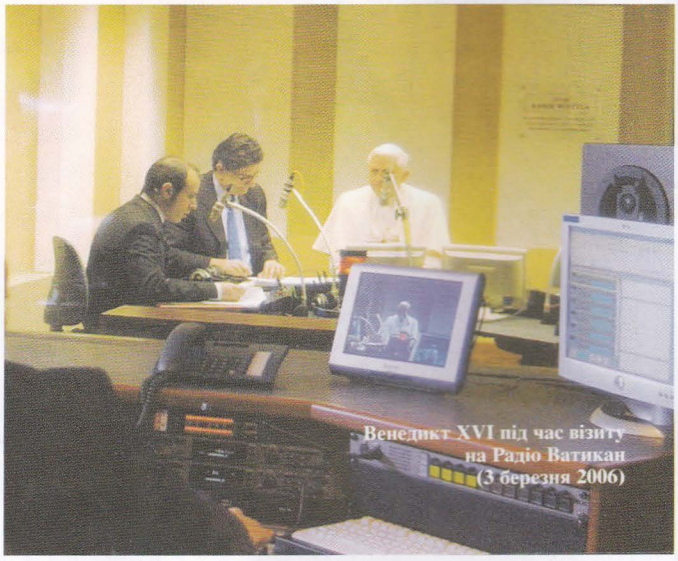

Венедикт XVI під час візиту на Радіо Ватикан (3 березня 2006)

Українські передачі Радіо Ватикану можна слухати також через мережу Інтернет
www.radiovaticana.org - www.vatican.va

або із супутника *EUTELSAT Hot Bird 2 (13 Est)*
Transponder 54, 11804 MHz 128 Kbit/s

ВАСИЛІЯНСЬКОМУ МОНАСТИРЮ В ЛАВРОВІ - 800 РОКІВ

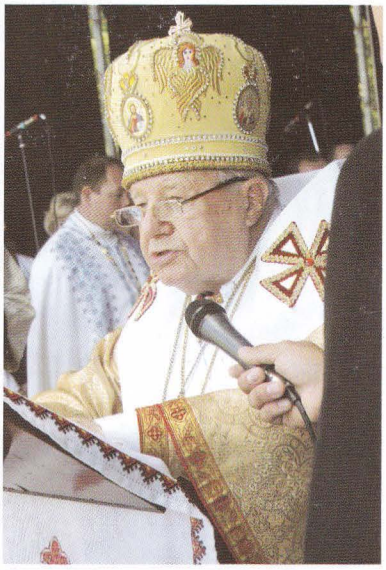

27-28 липня 2007 року відбулися велелюдні відзначення ювілею. АРХИЄРЕЙСЬКА СВЯТА ЛІТУРГІЯ

Не ви Мене вибрали, а Я вибрав вас, щоб ви ішли і плід принесли... (Ів. 15,16)

Влітку Василіянський Чин поповнився новими священиками, ченцями та новиками: складення вічних обітів, облечини та ієрейські свячення відбулися у василіянських монастирях в Бучачі, Львові, Бороняві, Жовкві, Малому Березному, Гошеві, Крехові.

ЗМІСТ

СЛОВО РЕДАКТОРА.....5

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ.....7

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАТЕЯ.....9

ПРОПОВІДЬ ПАПИ ВЕНЕДИКТА XVI З НАГОДИ СВЯТА УСПІННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ.....13

ПАМ'ЯТЬ ПРО СЛУГУ БОЖОГО ПАПУ ПАВЛА VI ...15

РАДІСТЬ ВІДНОВЛЕННЯ СВЯТИНІ.....15

«ВИНОГРАДНИК, ЩО ЙОГО НАСАДИЛА ПРАВИЦЯ ТВОЯ, ГОСПОДИ» (ПС 80,16) 16

Олена КОЗИМКА, Володимир ДОРОШ
РІЗНОБАРВ'Я СВЯТА.....21

ОБРАНО НОВУ УПРАВУ ПРОВІНЦІЇ НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН В УКРАЇНІ.....24

НОВА ГЕНЕРАЛЬНА УПРАВА СЕСТЕР ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО.....25

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ФОРУМ СТАВ СВЯТОМ ВІРИ.....26

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
«БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ НА АВАНГАРДІ МІСІЙ».26

о. Йосафат ФІТЕЛЬ, ЧСВВ
МОЛОДЬ У ЦЕРКВІ ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ.....28

К. КОЗАК
ПІД ОПІКОЮ СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО.....30

о. Володимир КУСИЙ, ЧСВВ
ДЛЯ КОГО Б'ЄТЬСЯ ТВОЄ СЕРЦЕ?.....35

о. Павло ШТОКАЛКО
ПОЕЗІЯ. МУЧЕНИЦЯ СОФІЯ І ЇЇ ТРИ ДОЧКИ.....39

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ.....41

ДЕВ'ЯТНИЦЯ ДО ДИТЯТКА ІСУС ІЗ ПРАГИ.....40

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
ХРЕСТ — ВІРНИХ ОПОРА.....42

Леся ШТИКАЛО
КРОСВОРД. «МАТИ ТЕРЕЗА».....45

ОГОЛОШЕННЯ.
ВЕРВИЦЯ ЄДНАЄ ВСІХ.....46

МІСІОНАРЧИК
Наталія ЛЕХ
НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ. СЛОВО ДО ДІТОЧОК.....47

НОВИНИ.....48
ЗАПИТАННЯ.....49

ПОГЛЯД ІСУСА.....49

ЗАГАДКА.....50

ЗАПИТУЄТЕ-ВІДПОВІДАЄМО.....51

Наталя НАЗАР
ПОЕЗІЯ. Зі збірки «МОЇМ МАЛЕНЬКИМ ДРУЗЯМ».....51

КРОСВОРД. «ПТАШКИ».....52

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Два останні місяці для нашої Церкви і для Василіянського Чину в Україні виявилися надзвичайно насиченими різноманітними подіями, які обіцяють принести якісні зміни у наше життя. Собор Української Греко-Католицької Церкви, який відбувся в Києві у серпні і був присвячений молодіжній політиці, накреслив нові шляхи і напрямки душпастирської праці з молодими вірними, але також поставив питання про дедалі активнішу участь молодих у повсякденному житті Церкви. Його рішення і декларації стануть новим поштовхом до плідної співпраці з державними структурами, а для самих молодих — заохоченням до відповідальної праці для Церкви і народу. Молодіжний форум, що відбувався в Києві на свято Преображення Господнього, став святом радості, єднання та надії.

Також відбулася позачергова капітула отців Василіян, на якій обрано нове правління Провінції оо. Василіян в Україні. Редакція часопису «Місіонар» сердечно вітає протоігумена о. Йоанікія Чверенчука, провінційних радників, отців Корнилія Яремака, Йоана Регусевича, Василія Мендруня, економа Провінції о. Якова Яремчука та секретаря о. Діонисія Заведюка, і бажає новому правлінню Божого благословення та опіки Пресвятої Богородиці у праці для добра Василіянського Чину та святої Католицької Церкви.

У серпні Василіянський Чин в Україні поповнився новими ченцями: відбулися облечини у Крехівському монастирі та в монастирі в Малому Березному на Закарпатті. Новики у Крехові склали перші обіти, а більше десяти ченців — вічні обіти у цьому Чині. Також висвячено нових дияконів та священиків. Бажаємо всім, передовсім, Божої радості, миру і натхнення у покликанні!

Після літа ми вступаємо в новий етап нашого життя. Нам дарується шанс більш відповідально і серйозно використати дари, які Господь у

своєму милосерді зволив нам дарувати. Це — нові священичі і чернечі покликання, це нові ідеї та звершення, можливості й перспективи. Адже Господь сотворив нас на свій образ і подобу, щоби ми, подібно як і Він, могли самостійно, довірившись його волі, приймати свої рішення. Кожний на своєму місці відповідальний за теперішнє і прийдешнє, і ніхто сьогодні не може сказати: «Що ж ми зможемо зробити в цьому світі? Адже нас мало, ніхто не зауважить, не почує...» Бо наше покликання полягає не в тому, щоби нас почули, і не в тому, щоби вчинити якусь революцію. Перед нами з першого погляду непримітна, але благородна мета — звіщати Царство Боже, аж поки Господь не прийде. В Україні ми помилково думаємо, що повністю залежимо тільки від того, що вирішить центральна влада. Тому переживаємо занадто за те, наприклад, якими будуть результати виборів. Тим часом, наші права — проголосувати за тих, хто найменше пійманий на брехні (бо наші політики переважно обманюють народ), за тих, у чиїх списках найменше скандальних, неморальних осіб, а далі все вручити в руки милосердного Бога і повністю поринути у наші життєві справи. Запитаймо себе, звідки візьмуться добрі священики, монахи і монахині, якщо молоді сьогодні бояться народжувати дітей, бояться труднощів, пов'язаних з вихованням і матеріальним забезпеченням; звідки візьмуться чесні службовці, якщо ми, звичайні працівники, не відвикли «брати те, біля чого працюємо», тобто обкрадати своїх роботодавців; звідки візьмуться добрі політики, якщо ми навіть у сім'ях живемо в недовір'ї, постійно виявляючи свою агресію? У вересні відбудуться нові вибори до Верховної Ради України. Нам потрібні зміни, які ми повинні самі здійснити. Не біймося працювати у демократії і не розчаровуймося, якщо склад парламенту буде потрібно знову змінити — це наша праця. Нічого в житті не дається так легко. Нас чекає ще багато праці, тому пам'ятаймо, що Господь Бог вручив нам наше життя, щоб ми його прожили у відповідальності і святості.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел/факс: 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 29.08.2007 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва
Отців Василіян «Місіонер».
80300, Львівської обл.,
м. Жовква, вул. Василіянська, 8

Головний редактор:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція:
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Передруки і переклади дозволені
за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право
виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2007

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб християни, які перебувають в ролі меншин, мали силу і мужність жити вірою і витривало свідчили про неї.

Христос послав апостолів у світ, щоб вони несли Добру Новину всім народам. Кожний охрещений своїм життям свідчить про Христа, і тому християнство ширяться без огляду на кордони чи рішення «сильних світу цього». Тим часом, світ і гріх стараються завжди домінувати над істиною і справедливістю, уводячи у практику право сильнішого, або переслідуючи інакомислячих. Саме в такій ситуації опинилося дуже багато християн на Сході, в Росії, а зрештою, навіть у Європі, де приймаються протихристиянські державні закони, які дозволяють

вбивство людини (евтаназію), чи забороняють використання християнських символів, як це кілька років тому було у Франції. Християни у таких випадках почуваються немічними й упослідженими. Однак, для них залишається віра в Господа Бога, Ісуса Христа, яка звертає погляд людини на цілком іншу площину — площину впевненості в Божій доброті, довірі до його Провидіння і надії на життя вічне. Завдання християнина — не за будь-яку ціну християнізувати суспільство, а навпаки: в такому суспільстві бути добрими християнами. Тому сердечно молімося, щоби християни, які почувають себе і є в меншості, не боялися свідчити своє віру і жили, насамперед, згідно з покликанням Христовим.

МІСІЙНИЙ: Щоб Всесвітній День Місій став сприятливою нагодою для того, аби розбудити глибшу місійну свідомість у кожній охрещеній особі.

Всесвітній День Місій, який відзначаємо у жовтні, покликаний звернути нашу увагу на так звані місійні країни, тобто на ті терени, де християнство навіть в наші часи є мало знаним. Звичайно, провідують Христа проповідники — місіонери, які спеціально для того готуються. Проте, Христос посилав хрестити і проповідувати всіх своїх учнів і так, кожна охрещена особа вже через факт свого хрещення постає свідком і проповідником Євангелія. Ця проповідь насамперед відбувається через праведне життя у Христі, бо чого варте слово, якщо воно не підкріплене відповідною справою? Якщо людина живе євангельським правдами, тоді вона перетворюється на правдивий і постійний знак Божої присутності й любові поміж людьми. І так, всі члени святої Церкви своїм життям за євангельськими заповідями надають цій Церкві глибоко місійного характеру. Тим більше кожний християнин повинен дбати, щоб про Христа дізналися ті, які ще не мали можливості скуштувати правдиву радість життя у Євангелії. Справді, ми не поїдемо всі на місії у далекі країни. Але ми можемо за місії молитися і їх підтримати морально і матеріально, жертвуючи посильні внески на розвиток місій. Тому молімося, щоб Всесвітній День Місій став доброю нагодою для пригадування і постійної пам'яті християн про їхнє головне післанництво: свідчити Христа на кожному місці, допомагаючи тим, хто пішов у далекі країни, щоб і там звіщати Добру Новину.

МІСЦЕВИЙ: Щоб у суспільстві утверджувався здоровий спосіб життя й не було передумов для звертання людей до шкідливих і згубних звичок: алкоголю, наркотиків тощо.

В Україні надто багато людей потрапили під вплив різноманітних згубних явищ, як от алкоголізм, від якого потерпає чи не третина дорослих, наркоманія, токсикоманія, яка важко вдаряє по молоді, азартні ігри на ігрових автоматах, розгнуздане життя. У спробах зарадити цій біді, через яку деградує особистість і сповільнює розвиток самого суспільства, було багато помилок. Навіть у даний час ми не знаємо, як вирішити ці проблеми. Тому варто передовсім збагнути, що алкоголізм чи наркоманія ніколи не є самим джерелом проблеми, а тільки наслідком проблеми більш глибокої. Людина створена для щастя і радості, потребує впевненості, віри і тверезості. Коли зустрічається з якоюсь проблемою, яку не може подолати, втікає сама в себе, а щоби не виявити своєї слабкості, старається сама себе обманути — впадає у шкідливі звички. Тому причиною цих явищ є глибоке екзистенціальне незадоволення, недовіра до Бога і Його Провидіння, замкнутість і безнадійність на Боже Милосердя. Тому молімося, щоб у нашому суспільстві утверджувалися здорові погляди на життя і віру, й щоб поволі, але впевнено усувалися причини всіх поганих звичок.

ПОКРОВИТЕЛІ НА ЖОВТЕНЬ
СВЯТІ МУЧЕНИКИ СЕРГІЙ І ВАКХ (20 ЖОВТНЯ)

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД МАТЕЯ

(продовження; початок у попередніх числах)

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ

Будова Євангелія від Матея

Автор першого Євангелія у розповіді про особу та діяльність Ісуса Христа в основному тримається такого ж порядку, як Марко у своєму творі, з деякими відмінностями. Розповідь Матея довша більш як у півтора рази, причому перші два розділи, в яких представлені родовід, народження та дитинство Ісуса, деякі описи останніх двох розділів, 27-го та 28-го, як також цілий ряд інших перикоп, не мають відповідників у другому Євангелії. Основна частина Євангелія від Матея зберігає таку ж послідовність подій, як і в Марка, з незначними винятками. Щоправда, є одна особливість: Матей виявляє значно більше, ніж Марко, зацікавлення змістом Ісусового вчення. Там, де Марко тільки коротко описує, як Ісус навчає і яке здивування охоплює людей з приводу Його вчення, «бо навчав Він їх як повновладний» (Мр 1,21-22), у Матея знаходимо цілих три розділи, присвячених змістові Ісусової проповіді (Мт 5-7; пор. Мт 7,28-29). Хоч в інших місцях, де Марко залюбки наводить безліч другорядних деталей, наприклад у деяких описах чудес, Матей воліє передати лише суттєві обставини подій: досить порівняти Мт 9,18-26 і Мр 5,21-43; Мт 12,15-21 і Мр 3,7-12.

П'ять промов Ісуса

Матей не лише подає багато повчань та висловів Ісуса Христа, вони представлені як урочисті промови Учителя з Назарету. Таких промов у Євангелії є п'ять, усі вони мають різне коло слухачів, дві з них (третя і п'ята) збігаються за змістом з подібними промовами Ісуса в Євангелії від Марка. Але в Матея ці виступи-промови Ісуса відіграють ще й організуючу роль: разом з описами Христової діяльності, з якими вони чергуються, вони визначають внутрішню будову та спрямування євангельської розповіді.

Дехто порівнює п'ять промов Ісуса до колон, на які опирається ціла будівля Євангелії від Матея. І справді, цієї особливості у композиції твору не можна оминути, не ризикуючи при цьому втратити перспективи авторського задуму. Це стає ще більш очевидно, коли звернемо увагу на те, що всі п'ять промов починаються і закінчуються подібним чином.

П'ять промов-проповідей охоплюють багато місця в Євангелії від Матея: 1) Нагірна проповідь (глави 5-7); 2) місійні настанови (глава 10); 3) навчання притчами (глава 13); 4) промова про спільноту, Церкву (глава 18); 5) есхатологічна промова (глави 24-25).

Автор неначе сам хоче підкреслити значення цих повчань Ісуса в композиції цілого твору, бо завершує кожну з великих промов Христових тією самою фразою, з деякими тільки відмінностями: «І коли Ісус закінчив ці слова...» (Мт 7,28; 11,1; 13,53; 19,1; 26,1) Причому наприкінці останньої промови (26,1) додане

■ *...будьте як діти*

слово «всі»: «Якже Ісус скінчив усі ці слова...». Воно неначе підсумовує цілий період діяльності Ісуса Христа як Вчителя та Проповідника й заповідає остаточне здійснення Його Місії в майбутніх подіях страждання, смерті і Воскресіння.

Розповіді про життя і діяльність Ісуса

Не менше значення для розвитку сюжету першого Євангелія та для представлення особи Ісуса Христа і змісту Його діяльності мають наративні частини (фрагменти розповідного характеру, від латинського «нарраре» – оповідати). Це не тільки розповіді, у них є багато висловів Ісуса Христа, діалоги, повчання, але ті останні містяться в рамках оповідання про події та діяльність Ісуса. Їх у першому Євангелії знаходимо сім: родовід та походження Ісуса (1-2); діяльність Івана Предтечі, хрещення та спокуси у пустині (3-4); вчинки Ісуса як могутнього чудотворця (8-9); перші неприхильні відгуки на Його слова і дії (11-12); подальші реакції на діяльність Ісуса, Його турбота про виховання учнів (14-17); подорож до Єрусалима, заповіді страждань (19-22); страждання, смерть і Воскресіння (26-28).

Чи випадкова наявність якраз семи наративних фраґментів у Матея, беручи до уваги символічність числа 7 як ознаки повноти, довершеності? Здається, не випадкова, бо автор першого Євангелія полюбляє символіку чисел, передусім трійки і сімки. Так, родовід Ісуса у Матея (1,1-17) розбитий на три серії по 14, тобто 2x7, поколінь. Три появи ангела Йосифові (1,20; 2,13.19), три спокуси у пустині (4,1-11), три заповіді страждань (16,21; 17,22-23; 20,17-19); три групи по три чуда у Мт 8-9 (десяте вчинене в дорозі, між іншим), — ось неповний перелік «трійок».

Також число 7 улюблене у Матея (як і в Ісуса Христа): 7+1 блаженство (5,3-10); 7 нечистих духів (12,45); 7 притч у Мт 13; 7 хлібів та 7 кошів (15,34.36.37); заклик

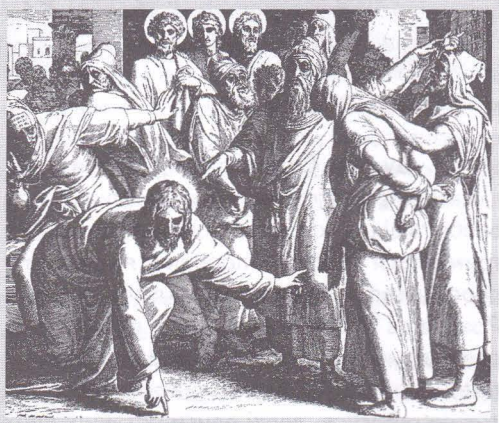

■ ...хто з вас без гріха?

прощати не до семи, а до семидесяти разів по сім (18,21-22); оповідання про сімох братів, що мали ту саму жінку за дружину (22,25).

Дбайливість у композиції твору

Про майстерність автора в композиції твору свідчать також зв'язки між поодинокими частинами першого Євангелія. Особливо промовистими є поєднання між першими двома главами та останньою. На самому початку Ісус Христос представлений як син (потомок) Давида, Емануїл, на якому сповняється пророцтво Ісаї (7,14). Ім'я «Емануїл», яке в перекладі з єврейської означає «з нами Бог» (Мт 1,23), несподівано отримує своє христологічне обґрунтування у словах воскреслого Ісуса: «ось Я з вами по всі дні...» (28,20).

Деяке напруження між словами Ісуса про те, що Він посланий «тільки до загиблих овець дому Ізраїля» (15,24), до яких висилає й апостолів на проповідь (10,6), та новою місією апостолів після Його Воскресіння (28,19-20), розв'язується у світлі Мт 2,1-12. Мудреці з-поміж поган були першими, які дізналися про народження нового царя — Христа. Обітниця, збережена для них (пор. 8,11-12), може бути здійснена вповні після Воскресіння Ісуса Христа — Його інтронізації як Царя, якому дана «всяка влада на небі й на землі» (28,18).

Серед інших важливих знаків дбайливості Матея як автора Євангелія, підсумок-сумарій діяльності Ісуса у 4,23 та його майже дослівне повторення у 9,35. У Мт 4,23 повідомлення про зміст Ісусової діяльності готує читача до сприйняття слів Нагірної проповіді (5-7) та розповідей про чуда Ісуса як цілителя хворих, прогонителя бісів, втихомирювача стихій (8-9). Ісус Христос постає у Нагірній проповіді як той, Хто має повноту влади, а в подальших подіях має змогу виявити цю владу для добра людей, беручи на себе «наші недуги і наші хвороби» (8,17). Представивши належним чином ці дві складових Ісусової діяльності, навчання та уздоровлювання, Матей може повернутися до цього ж сумарію вдруге (9,35), щоб перейти до розповіді про вибір апостолів та їх участь у місії Вчителя з Назарету (глава 10).

Подібно, як у Марка, існує в Матея чітке розмежування між періодом, коли учні Ісуса поступово доходять до розуміння, ким є їхній Вчитель, та другим етапом, коли дізнаються, що Він, Христос, Син Божий, має страждати. У Євангелії від Матея цей поділ виражений у 4,17 та 16,21 реченнями, які починається так само: «З того часу Ісус почав...», але закінчення їх різні. У першому випадку далі

■ *Вигнання бісів*

■ *Воскресіння юнака з Наїн*

мова йде про Ісусову проповідь Царства Небесного і заклик до покаяння, а в другому — про виявлення учням, що Йому «треба йти в Єрусалим і там багато страждати...» (16,21).

Роль будови твору в реалізації авторського задуму

Ми мали можливість побачити, що чергування промов Ісуса та описів Його діяльності відіграє в задумі автора першого Євангелія значну роль. Зміст поодиноких Ісусових промов, так як вони представлені Матеєм, може бути наслідком прагнення євангелиста поєднати і систематизувати навчання Господа так, щоб подати їх з якнайбільшою користю для адресатів Євангелія. Це видно, зокрема, при порівнянні повчань Ісуса у Євангеліях від Матея і від Луки; останній слова Ісуса, уміщені в Євангелії від Матея разом, нерідко ставить в іншому контексті. Але, знаючи Матеєву схильність до систематизації, можна вважати, що це якраз він міг поєднати деякі Христові слова, виголошені в різних ситуаціях, в одне ціле, не спотворюючи їх змісту.

Чергування промов Ісуса з описами Його діяльності має на меті відобразити різноманітні складові навчання Ісуса Христа та повніше вияснити, ким Він є, і якою є Його місія.

Були спроби пояснити наявність п'яти мов у

Матея його намаганням представити Ісуса Христа як нового Мойсея, а Його вчення як нову Тору, новозавітній Закон. Така пропозиція, хоч ґрунтується на низці слушних аргументів, не знайшла повсюдної підтримки. Адже сам твір настільки багатоплановий, що звести його в цілості до однієї схеми не вдасться.

Ще одна з багатьох пропозицій будови Євангелія від Матея звертає увагу на деяку концентричність твору у задумі автора. Якщо перші дві наративні секції (розділи 1-2 та 3-4) поєднати, то виявиться, що справді, ця пропозиція має деякі слушні підстави. Схема будови Євангелія виглядатиме так (враховуючи подібність між а та а'; б та б' тощо):

а) Походження і початки діяльності (1-4);
б) НАГІРНА ПРОПОВІДЬ (5-7);
в) Повновладний Месія (8-9);
г) МІСІЙНІ ПОУЧЕННЯ (10);
ґ) Ісус відкинутий (11-12);
д) НАВЧАННЯ ПРИТЧАМИ (13);
г') Ісус прийнятий учнями (14-17);
г') Церковна промова (18);
в') Влада Сина Чоловічого (19-22);
б') НАВЧАННЯ В ЄРУСАЛИМІ (23-25);
а') Страждання, смерть і Воскресіння (26-28).

■ *...Учителю, потопаємо!*

■ *страждання ХРИСТОВІ*

Це лише одна з можливих пропозицій, бо, все-таки, не вдасться вмістити у простій схемі усю сукупність багатогранного задуму автора цього Євангелія. Зрештою, будь-яке пояснення, яке не враховує суттєвих елементів дійсності, є швидше затемненням, ніж поясненням. От хоча б факт присутності п'яти промов Ісуса. Він безсумнівний хоча б тому, що усі ці промови автор першого Євангелія закінчує однаково і далі переходить до опису подій, які подекуди ілюструють і продовжують зміст цих промов в дії. Але, крім цих бесід Ісуса Христа, у різних місцях Євангелія знаходимо багато інших Його слів і висловів, зібраних разом. Це і докори юдейській старшині (глава 23), і притчі та повчання при інших нагодах. Кожна спроба детального окреслення задуму автора та втілення цього задуму має враховувати усі дані. Тому й у наш час, після тривалих і плідних досліджень, не дуже надають значення різним спробам раз та назавжди вирішити це питання: богонатхнений текст Євангелія є джерелом, усе решта — більш або менш вдалою спробою його вияснення.

(закінчення у наступному числі)

ПРОПОВІДЬ ПАПИ ВЕНЕДИКТА XVI З НАГОДИ СВЯТА УСПІННЯ ПРЕЧИСТОЇ ДІВИ МАРІЇ

15-го серпня цього року, з нагоди Урочистості Внебовзяття Пречистої Діви Марії, Святіший Отець відслужив Святу Літургію в парафіяльному храмі у Кастель Гандольфо. Пропонуємо вам переклад його проповіді.

У своєму великому творі «Місто Боже», Святий Августин пише, що вся людська історія, історія світу — є боротьбою між двома видами любові: любові Божої, аж до цілковитої жертви себе самих, в якій ми стаємо даром для інших; і егоїстичної любові до себе самих, аж до повної зневаги Бога, до страшної ненависті до ближніх. Подібну інтерпретацію такої історії, як боротьби між двома видами любові (любов'ю та егоїзмом), ми знаходимо у Книзі Одкровення, яка представляє ці два типи любові у двох фігурах (див. Одкр 11,19; 12,1-6;10). Ми бачимо великого і сильного червоного дракона, який змальовується у всій його брутальності, пристрасті до насилля, абсолютному егоїзмі, який не має до нічого милосердного. Такий образ червоного змія Святий Євангелист Іван надав властителям свого часу, коли панували римські імператори — Нерон і всі решта, аж до Доміціяна.

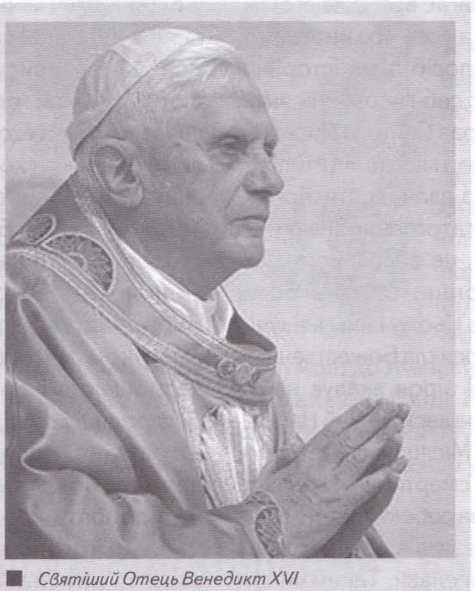

■ *Святіший Отець Венедикт XVI*

Ця влада, здавалося, не мала кінця: військова сила, політична стратегія, пропагандистська ідеологія були настільки сильними, що віра і Церква представлялися на противагу такій потузі — беззахисною жінкою, без шансів вижити, не кажучи вже про перемогу. Хто міг би опертися такій силі? Проте, ми бачимо, що зрештою переможницею стає, власне, беззбройна жінка. Не егоїзм, не ненависть перемогли, а Божа любов — і весь римський імперіалістичний світ відкрився християнській вірі.

Слова Святого Письма завжди торкаються певного моменту історії. Ця влада червоного дракона не тільки вказує на антихристиянську силу, яка переслідувала Святу Церкву у певний час, але й разом з цим різні матеріалістичні диктатури всіх епох. Свідченням панування цього червоного дракона були великі диктаторські політичні системи минулого недалекого століття: фашизм, сталінський соціалізм, китайський комунізм та інші, які проникли у всі куточки людського існування, і в яких важко було передбачити, що віра могла б вижити. Це були системи, які хотіли знищити Бога, який народився як дитина, ці ж ідеології хотіли безпощадно знищити Церкву і все її християнське надбання.

Сьогодні також цей червоний змій здається непереможним у різних його проявах і способах впливу. Особливо він діє в таких

роздумах, які стверджують: «Що за абсурд думати про Бога, що за нісенітниця зберігати Божі Заповіді, це все — пережитки минулого. Вартує тільки таке життя, яке живемо для себе. Поки маєш мало часу — бери, користай зі всього, що можливо взяти для себе. Вартість має споживацтво, егоїзм, розваги — ось це є правдиве життя, так ми повинні жити». З такими думками, вочевидь, людина ослаблена, щоб думати про такого Бога, який створив людину, який Сам став дитиною і є правдивим Володарем всього світу.

Здається, що і сьогодні цей страшний монстр залишається непереможним, однак, правдою є і те, що Бог є сильнішим від сили зла. Божа любов перемагає все, а не егоїзм, який залишений на самознищення. Розглядаючи в такий спосіб різні історичні фігури, в яких проявляє себе червоний змій, бачимо також інший образ Святого Писання: «Жінка, одягнена в сонце, і місяць під стопами її, а на голові її вінець із дванадцяти зірок». Цей образ також має багатогранне значення. Найперше, без сумніву, це є Пречиста Діва Марія, зодягнена у сонце, тобто в Бога; повністю перебуваючи в Ньому і ним живучи, Вона вся обрамлена і просякла Божественним світлом. Вінець Її із 12 зірок вказує на 12 поколінь Ізраїля, тобто на весь Божий Народ і сопричастя всіх святих. Місяць під Її стопами зображає образ смерті і смертності. Пресвята Діва Марія залишила поза собою смерть; Вона вся зодягнена в життя, взята в небо з тілом і душею до Божественної слави. Таким чином Вона сьогодні до всіх нас промовляє: «Будьте мужні, попри все переможе любов! Все моє життя було даром мене самої для Господа Бога і для моїх ближніх, всім моїм життям я говорила: «Ось я слугиня Господня». А тепер моє життя у служінні ввійшло до правдивого Життя. Майте довір'я до Бога, сміливість жити попри всі обставини та різні погрози дракона».

Це є перше значення образу жінки, яка символізує Діву Марію — знак перемоги любові, перемоги добра, перемоги Бога, знак потіхи і надії.

Пізніше ми бачимо цю жінку в різних терпіннях: вона мусить втікати, при пологах кричить від болю — це є Церква, яка у всі часи є подорожуючою паломницею і народжує наново Христа для всіх поколінь, несучи його з болем цьому терплячому світові. У всі часи переслідувана червоним драконом, живе мов у пустині. Але у всі часи Церква, вибраний Божий Народ, живе світлом Божим і постійно живиться, як каже Святе Євангеліє, Богом; скріплена небесною поживою — Святим Євхаристійним хлібом. І ось так, при всіх недомаганнях і труднощах, у різних обставинах, Церква у всі часи, по різних куточках світу, терплячи, перемагає. Вона є тією присутністю і гарантією Божої любові, яка противиться ідеологіям ненависті, зла і егоїзму. Ми всі спостерігаємо, як злий дракон хоче сьогодні пожерти Бога, який став людиною у малій дитинці. Тому, не біймося Бога. Боротьба, яку веде Господь зі злом вказує на те, що Бог «немічний» є сильним — є правдивою силою. Свято Внебовзяття є для всіх нас своєрідним закликом мати довіру до Бога, а також запрошенням до наслідування Пресвятої Богородиці до тієї міри, як Вона сама сказала: «Я слугиня Господня, я є вся для Бога». Це для нас урок, як ми повинні давати життя, а не відбирати його. Властиво, таким чином можемо йти шляхом любові, який полягає у втраті, яка насправді є віднайденням правдивого життя.

Дивімося на Пресвяту Богородицю, взяту до Неба, скріпімо нашу віру і радіймо, бо Бог перемагає завжди. Ця віра, яка, на перший погляд, виглядає немічною, є правдивою силою світу. Любов сильніша за ненависть. Скажімо сьогодні разом зі Святою Єлизаветою: «Благословенна Ти між жінками, молимося до Тебе цілою Церквою, заступайся в небі за нас, грішних, завжди і на віки вічні». Амінь.

ПАМ'ЯТЬ ПРО СЛУГУ БОЖОГО ПАПУ ПАВЛА VI

На 6 серпня припала 29 річниця від дня смерті Слуги Божого Папи Павла VI, який, за словами Святішого Отця Венедикта XVI, є взірцем вірного служіння Богові і Церкві.

Джованні Баттіста Монтіні, майбутній Папа Павло VI, народився 26 вересня 1987 року. Отримав священичі свячення 1920 року, після чого продовжував навчання у Римі, а в 1923 році ступив на дипломатичну службу Апостольської Столиці. Наприкінці 30-х років був переведений на працю до Державного Секретаріату Ватикану. 1 липня 1954 року Папа Пій XII призначив його Архиєпископом Мілану, а через 4 роки Папа Іван XXIII підніс його до кардинальської гідності. 21 червня 1963 року Конклав обрав кардинала Монтіні Папою Римським і він прийняв ім'я Павла VI. Після обрання на Наступника Апостола Петра, очолив II Ватиканський Собор, який розпочав його попередник, Папа Іван XXIII, і його урочисто закрив 8 грудня 1965 року. Папа Павло VI є автором семи енциклік, серед яких: «Populorum progressio» (26 березня 1967) про суспільний розвиток, та «Humanae vitae» (25 липня 1968) про подружжя та регулювання народжуваності. Протягом 15 років свого служіння на чолі Католицької Церкви написав багато Апостольських Листів, Напоумлень, Апостольських Конституцій. Період його Понтифікату припав на післясоборовий час, тому Папа Павло VI, впроваджуючи в життя постанови Другого Ватиканського Собору, здійснив багато реформ. Виконуючи Апостольське служіння, здійснив подорожі до Святої Землі, Індії, США, Фатіми в Португалії, Туреччини, Колумбії, до Женеви у Швейцарії, Уганди та на Далекий Схід. Його серце перестало битися 6 серпня 1978 року ввечері у літній папській резиденції у Кастель Ґандольфо.

■ *Папа Павло VI*

РАДІСТЬ ВІДНОВЛЕННЯ СВЯТИНІ

Святиня, котра піднімається з руїни, завжди особливо тісно згуртовує навколо себе вірян. Це й не дивно, адже асоціюється її постання з Воскресінням самого Христа, який, перемігши смертю смерть, довів свою божественну природу і велич.

Кам'янець-Подільський, з його самобутньою архітектурною історією, наново відкриває для себе таємницю стародавньої василіянської обителі — церкви Святої Трійці.

З історичної довідки дізнаємося, що монастир був розташований в північно-східній частині Старого міста на вул. Зарванській 10 а. Історія церкви Святої Трійці документально підтверджується з 1582 року, однак деякі дослідники історії міста припускають її існування вже за часів, коли Поділлям володіли князі Коріатовичі. Джерела свідчать

про те, що у 1616 році стара церква згоріла, а на її місці збудували нову — мурована, котру безліч разів перебудовували та оновлювали. Церква проіснувала до трагічного 1935 року, коли її розібрали до фунтаменту. Привладним атеїстам цього виявилося недостатньо: згодом на місці церкви розбили парк, на середхресті облаштували фонтан, траншеями водогону було зруйновано крипти і фундамент... Проте, з Божого милосердя, Україна діждалася незалежності, церква (а точніше, те, що від неї залишилося) повернулася до своїх колишніх власників — отців Василіян. Об'єднаними зусиллями фахівців Кам'янець-Подільського ДІАЗ, Кам'янець-Подільської Фундації (США, Канада, Україна) та Інституту «Укрзахідпроектреставрація» було виконано комплекс історико-бібліографічних та архітектурно-археологічних досліджень храму. Розпочалася титанічна праця відбудови храму Святої Трійці.

4 липня 2007 року Божого відбулося посвячення хрестів і купола храму. Посвячення здійснили Владика Іриней Білик, ЧСВВ, та Леон Дубравський, за участі численних священиків ЧСВВ і єпархіального духовенства. На Літургії були присутні вірні греко-католицької та православної громад, представники місцевої влади, ченці та черниці. Богослуження відбулося в храмі оо. Редемптористів, закінчилося воно походом з головним хрестом до храму Пресвятої Трійці. Тут відбулося

■ *Василіянська святиня*

освячення хреста і встановлення його на головному куполі. В урочистостях взяли участь представники Міської Ради (п. Олег Демчук, заступник мера), Райдержадміністрації, дирекції заповідника (п. Василь Фенцур), Хмельницького телебачення, преси.

На особливу подяку заслуговують жертводавці, без яких не відбулося б це чудове свято. Це пані Марія Баран , яка пожертвувала кошти на 3 хрести, пан Руслан Печенко, пані Яніна Жевківська, пані Ольна Голась, пані Катерина Проців, організація «Церква в потребі», настоятелі Василіянських монастирів, та усі, хто матеріально чи молито долучилися до постання святині. Нехай Господь допомагає усім, хто молитиметься у нововідбудованій церкві, яка височіє як символ незнищенності християнської віри на українській землі.

«ВИНОГРАДНИК, ЩО ЙОГО НАСАДИЛА ПРАВИЦЯ ТВОЯ, ГОСПОДИ» (ПС 80,16)

Відбулися облечини братів, які розпочали новіціят у Василіянському Чині. 11 серпня у суботу в каплиці Крехівського монастиря св. Миколая чернечий одяг з рук маґістра о. Пантелеймона Саламахи, ЧСВВ, прийняв Михайло Тацяк (бр. Володимир). Наступного дня під час урочистої Св. Літургії в чернечі габіти одяглися ще двоє кандидатів: Сергій Мамчур (бр. Северіян) з Дрогобича та Костянтин Нечитайлов (бр. Ісая) з Івано-Франківська.

Через тиждень, у день Преображення Господнього, прийняли облечини в

Вічні обіти братів Василіян у Гошеві

Малоберезнянському монастирі св. Миколая ще двоє братів: Володимир Качмар (бр. Давид) та Михайло Пішта (бр. Максим) із Закарпаття.

У Львові 12 серпня, під час Святої Літургії у храмі св. Онуфрія, склали вічні обіти Господу Богу через руки о. Протоігумена Йоанікія Чверенчука: брати Василіяни Теодор Лев, Петро Хомин та Вартоломей Яремко.

У неділю 19 серпня у Гошеві, під час Архієрейської св. Літургії, склали вічні обіти брати ЧСВВ Ілля Броновський, Мар'ян Гробельний, Вернард Підгірний, Віталій Попадюк, Михайло Станко та Антоній Яцура.

19 серпня на празник Преображення Господнього у Гошеві прийняв ієрейські свячення з рук Владики Софрона Мудрого, диякон Теодосій Роман Грень, ЧСВВ.

19 серпня цього року на Ясній Горі, що в Гошеві, відбулося знаменне дійство — вічні обіти шістьох василіянських ченців (Вернарда Підгірного, Віталія Попадюка, Іллі Броновського, Мар'яна Гробельного, Михайла Станка та Антонія Яцури) і також свячення на священика співробітника Української Секції Радіо Ватикану диякона Теодозія Греня, ЧСВВ.

Вічні обіти ченців-василіян прийняв о. Протоігумен Провінції Найсвятішого Спасителя в Україні Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ. Ієрейське свячення вділив єпископ-емерит Івано-Франківської єпархії Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ. Крім іншого духовенства, на Святій Літургії також співслужив і рідний брат згаданого бр. Іллі Броновського, ЧСВВ о. Ігор Броновський, з Галича, що на Івано-Франківщині.

Під час складання вічної професії, яка передувала священням, о. Протоігумен розпочав із монахами чутний для всіх традиційний діалог, заохотивши благочестивий люд молитися за братів, що поручаються нині Богові на все життя. Свідків цього добровільного вибору доволі. Новопрофеси отримали заодно атрибути монашого стану.

Владика Мілан ШАШІК, протоігумен о. Йоанікій ЧВЕРЕНЧУК, ЧСВВ та нововисвячені оо. Полікарп ПОГОРІЛЯК, Даниїл ДЕРБАЛЬ, оо.-д. Гавриїл ТИМЧИК, Андрій БЕЛЕКАНИЧ, Йосафат СИЧКУН.

Василіянський монастир, Бороняво

■ *Свята Літургія у Гошеві. Свято Преображення Господнього. Єрейські свячення з рук Владики Софрона МУДРОГО.*

Пастирське слово до вірних виголосив владика Софрон, підкресливши на початку, що сьогодні тут усіх зібрала Божа Благодать, прикликала гошівська Богородиця... Божий слуга теж зазначив, що в цей день Празника Господнього переживають своє преображення і брати-новопрофеси... «Усі апостоли любили Ісуса, але Він вибрав собі на горі Тавор саме трьох», — мовив єпископ. Також акцентував свою увагу на різних аспектах світлої події Преображення, неминучості смерті, сенсі терпінь у земному світі тощо. Владика Софрон закликав кожного, зокрема нових професів, жити лише теперішнім днем...

Мав ще під кінець Божественної Літургії лаконічне слово ігумен Гошівської обителі о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ. «Зустріч з Христом у серцях перемінює кожного з нас», — виокремив отець, нагадавши також вірним, що сьогодні вони були учасниками аж трьох таїнств...

Після архиєрейського благословення єпископа з Івано-Франківська, висловився з великим почуттям удячності до багатьох, передусім, до Бога, батьків, новоієрей Теодозій Грень. «Дуже важко, — сказав отець Теодозій, — знайти те слово, яким би можна було висловити цю вдячність, що наповнює моє серце». Його визнання святої віри у молитві «Вірую», обітницю безперервного послуху церковній владі, почули, безперечно, не тільки небеса... Наприкінці о. Теодозій уділив численному Божому людові своє перше священиче благословення. Відбулося, згідно з традицією, освячення різноманітних фруктів, Господніх дарів.

«Старайтесь утвердити своє покликання і вибрання...», слова з Апостола Празника Преображення, нехай стануть ясним дороговказом кожної людини, а зокрема — винуватців тогочасної події на Ясній Горі близько неба.

25 серпня у Боронявському монастирі на Закарпатті відбулися свячення двох дияконів, Даниїла Дербаля, ЧСВВ, та Полікарпа Погоріляка, ЧСВВ, на священиків та трьох братів Василіян — Андрія Белеканича, Гавриїла Тимчика та Йосафата Сичкуна на дияконів. Святителем був владика Мілан Шашік, Апостольський адміністратор Мукачівської греко-католицької єпархії.

26 серпня у Жовкві, склавши вічні обіти, прирекли службу Богові у монашому стані впродовж усього життя брати Василіяни: Боніфатій Годованський, Теодор Нагорняк, Никанор Ситар, Тарас Тхір, Йоан Школик.

У четвер 26 липня 2007 р. у монастирській церкві Чесного Хреста Господнього м. Бучача прийняли ієрейські свячення з рук Владики Іринея Білика, ЧСВВ, диякони Єремія Василь Рибаков та Терентій Василь Цапчук, ЧСВВ.

Отець Терентій Василь Цапчук народився 21 липня 1980 року у с. Чортовець Городенківського району Івано-Франківської обл. У Василіянському Чині перебуває з листопада 1998 року. Після закінчення новіціяту в Крехові і складення у серпні 2000 року перших чернечих обітів навчався на вступному курсі Василіянського інституту в Золочеві. У 2001-2004 роках вивчав філософію та богослов'я на Папському богословському факультеті у Варшаві (Польща), а в 2004-2005 роках – богослов'я у Римо-Католицькій вищій духовній семінарії у Брюховичах коло Львова. Потім був один рік помічником префекта Бучацького колегіуму ім. св. Йосафата. Професію вічних обітів склав у Гошеві 19.08.2006 року, а 20.08.2006 отримав дияконські свячення з рук Владики Гліба Лончини у Крехові. У 2007 році закінчив навчання у вищій духовній семінарії у Брюховичах.

Отець Єремія Василь Рибаков народився 2 жовтня 1981 року у с. Заривинцях Бучацького району Тернопільської обл. Вступив до Василіянського Чину в липні 1998 року. Після закінчення новіціяту в Крехівському монастирі і складення у 2000 році перших чернечих обітів навчався на вступному курсі Василіянського інституту в Золочеві. У 2001-2004 роках вивчав філософію та богослов'я на Папському богословському факультеті у Варшаві (Польща), а в 2004-2005 роках – богослов'я у Римо-Католицькій вищій духовній семінарії у Брюховичах коло Львова. У 2005-2006 роках виконував служіння у львівському монастирі св. Онуфрія. 19 серпня 2006 року склав у Гошеві професію довічних обітів, а 20.08.2006 отримав дияконські свячення з рук Владики Гліба Лончини у Крехові. У 2007 році закінчив навчання у вищій духовній семінарії у Брюховичах.

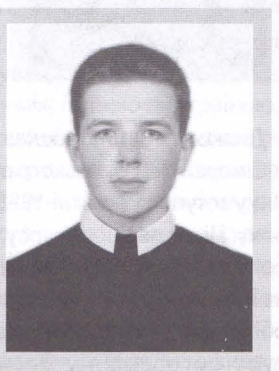

Отець Теодосій Грень народився у Львові 10 січня 1982 року. Після закінчення у 1999 році середньої школи № 21 вступив до Василіянського Чину. Новіціят провів у Крехівському монастирі, а після складення чернечих обітів був один рік помічником префекта у Бучацькому колегіумі ім. св. Йосафата. Восени 2002 року розпочав навчання у Папському богословському факультеті у Варшаві, а після двох років філософських студій був спрямований на подальше навчання до Рима, де вивчав богослов'я у Папському Латеранському університеті. Після складення вічних обітів був висвячений на диякона Владикою Глібом Лончиною 20 серпня 2006 року у Крехівському монастирі. Останній рік навчання був співробітником в українському відділі Радіо Ватикану.

Отець Полікарп Михайло Погоріляк народився 31 жовтня 1973 року у с. Боржавське Виноградівського району Закарпатської обл. Вступив до Василіянського Чину в липні 1992 року. Після закінчення новіціяту в Крехівському монастирі навчався на вступному курсі Василіянського інституту в Золочеві, згодом вивчав філософію та богослов'я у Перемишльській семінарії (Польща). Останні два роки навчався в Ужгородській греко-католицькій богословській академії ім. блаженного Теодора Ромжі. Вічні обіти Богові склав у липні 1999 року, а 20 серпня 2006 року прийняв у Крехівському монастирі дияконські свячення з рук Владики Гліба Лончини.

Отець Даниїл Василь Дербаль народився 23.10.1972 року у с. Лази Воловецького району Закарпатської обл. У Василіянському Чині перебуває з травня 1997 року. Після закінчення новіціяту в Малому Березному і складення у серпні 1999 року перших чернечих обітів навчався на вступному курсі Василіянського інституту в Золочеві. Опісля був переведений настоятелями до монастиря в Римі, де згодом закінчив повний курс філософсько-богословських студій у папському університеті св. Ансельма. Довічні обіти склав у березні 2004 року, а 28.08.2005 року прийняв у Мукачеві дияконські свячення з рук Кир Мілана Шашіка.

Диякон Гавриїл Владислав Тимчик народився 12.04.1981 року в м. Хуст Закарпатської обл. У Василіянському Чині перебуває з липня 1998 року, перші обіти склав у серпні 2000 року. Після першого курсу у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського вивчав три роки філософію у Філософському інституті Отців Василіян у Куритибі (Бразилія). Після повернення на Україну і складення 3.07.2005 року вічних обітів, бр. Гавриїл продовжив навчання у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Брюховичі), на даний час закінчив другий курс богослов'я.

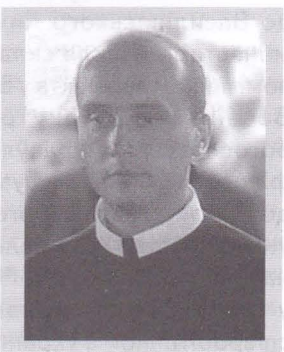

Диякон Андрій Ярослав Белеканич народився 21.07.1980 року в с. Сімерки Перечинського р-ну Закарпатської обл. До Василіянського Чину вступив у жовтні 1999 року, перші обіти склав 19 серпня 2001 року. Після першого курсу у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського вивчав два роки філософію на Папському богословському факультеті у Варшаві (Польща). Вічні обіти склав 19.08.2006 року. Цього року бр. Андрій закінчив другий курс богослов'я у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Брюховичі).

Диякон Йосафат Сергій Сичкун народився 30.10.1980 року у смт. Міжгір'я Закарпатської обл. У Василіянському Чині перебуває з квітня 1999 року, перші обіти склав 19 серпня 2001 року. Філософію та богослов'я Бр. Йосафат вивчав у Василіянському інституті філософсько-богословських студій ім. Й. В. Рутського (Брюховичі). Вічні обіти склав 19.08.2006 року. Цього року закінчив другий курс богослов'я.

Бажаємо нововисвяченим священикам та дияконам Василіянського Чину рясного Божого благословення, миру, радості, успіхів у священичому служінні та повсякчасної опіки Пресвятої Богородиці, нашої Небесної Матері.

РІЗНОБАРВ'Я СВЯТА

Олена КОЗИМКА, Володимир ДОРОШ
Старий Самбір - Лаврів

Лаврівський монастир відсвяткував своє 800-ліття. А разом з ним — громада Старосамбірщини і численні гості з усіх-усюд, які так довго готувалися і чекали цього знакового дійства. Відбулося святкування у суботу, 28-го липня, саме у день Святого Володимира Великого. А у п'ятницю в райцентрі відбулася не менш значуща подія, присвячена ювілею — міжнародна конференція, або урочиста Академія. Її підготували та провели Чин св. Василія Великого, Лаврівський монастир, науковці з України і Литви, представники Асоціації литовсько-українських істориків, письменники, представники районної влади. Старосамбірчани, які зібралися у актовому залі районного Народного дому, щиро говорили, що такого ще не чули і не бачили. Вступним словом Академію відкрив о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ — Протоігумен провінції Найсвятішого Спасителя в Україні. Про духовне значення монастиря розповів ведучий дійства, протоконсультор, головний редактор часопису «Місіонар» о. Корнилій Яремак. Рукописні книги Галицько-Волинського князівства — такою була тема виступу кандидата історичних наук, заступника декана Гуманітарного факультету Українського Католицького університету, доцента Віри Фрис. Про Лаврівську школу отців Василіян в історії Української Церкви вів мову кандидат історичних наук, письменник Петро Шкраб'юк. Чудовим, емоційно насиченим був виступ кандидата історичних наук Івана Паславського з Інституту Українознавства ім. Івана Крип'якевича Національної Академії наук України, який торкнувся відновлення Галицької Митрополії. Шанованою гостею конференції стала кавалер ордену святої Княгині Ольги, старший науковий працівник Шяуляйського університету (Литва) доктор Алдона Василяускенє, яка до її честі, прагнула говорити українською мовою, чим викликала симпатії слухачів. Її виступ стосувався історико-культурних зв'язків отців Василіян між Литвою та Україною. А головний спеціаліст Міністерства культури та туризму Михайло Швед, до речі, композитор за фахом, презентував власну книгу — альбом про феномен Лаврівського монастиря, що стало родзинкою дійства. Забігаючи наперед, скажемо, що готуємо окрему розповідь про цього вельми обдарованого молодого чоловіка...

Та і господарі конференції не залишилися у боргу. Своє слово про монастир сказали

голова РДА Микола Цепенда, його заступник Семен Цебак, а голова районної ради Володимир Горбовий розповів про конструктивні напрацювання районної ради у царині збереження цієї духовної спадщини Бойківщини та створення у Лаврові Всеукраїнського духовного центру...

Вочевидь, ота зичлива духовна аура, котра домінувала під час Академії, мовби перемістилася на територію Лаврівського монастиря другого дня, коли тут, власне, відбувалися головні події. А розпочалися вони з Архиєрейської Літургії, яку провели правлячий єпископ Дрогобицько-Самбірської єпархії УГКЦ Владика Юліан Вороновський, єпископ-емерит Івано-Франківський Софрон Мудрий, ЧСВВ, Протоігумен ЧСВВ отець Йоанікій Чверенчук, Яків Яремчук, економ провінції отців Василіян, ігумен Василіянського монастиря з Івано-Франківська Володимир Палчинський та інші священнослужителі...

Чимало вірних ревно молилися і у монастирській церкві, яка є визначним пам'ятником сакральної архітектури, сповідалися. Між тим, сотні гостей з району, області, Львова, Києва наповнювали довкілля. З-поміж них і поважні — ректор Львівського Національного університету ім. Івана Франка Іван Вакарчук,

■ *архиєрейське благословення*

■ *привітання Петра ОЛІЙНИКА*

заступник голови ЛОДА Тарас Батенко, Ігор Пукшин, заступник секретаря Секретаріату Президента, депутати обласної ради Михайло Гичка, Олег Паска, львівський письменник Ігор Калинець та багато-багато інших. В принципі їх, VIP-персон, було б набагато більше, якби не приїзд того дня у Турку, на IV Бойківські фестини Президента України, якого воліли побачити усі. Одначе, губернатор області Петро Олійник таки викроїв у своєму напруженому графіку буквально півгодини, щоби привітати старосамбірчан з неординарною подією у їхньому житті та передати привіт і найкращі побажання від Віктора Ющенка.

До речі, відповідаючи на запитання кореспондентів, голова ЛОДА повідомив гарну новину: Віктор Андрійович, мовляв, твердо пообіцяв, що з державної скарбниці будуть спрямовані значні кошти на відновлення Лаврівського монастиря, що дасть змогу звести у цьому місці духовну святиню усіх українців...

А тим часом, офіційна частина урочистостей плавно перейшла у всенародну забаву. Ось тут бойки й показали, що вони здатні не лише гарно працювати, а й уміють змістовно відпочивати. З такого видовища байдужим не підеш, позаяк його організатори

постаралися догодити усім.

У яскравому колориті давніх традицій представили себе, зокрема, громади місцевих рад. Тут були і вишивка, і вироби з лози, і смачненькі національні страви, приматанні кожній місцині, і сільськогосподарська продукція. Якщо описувати все це різнобарв'я — не вистачить шпальт часопису, отож зупинимося на більш примітних. Як і належить, кожна громада представила себе символікою, ну, а далі, у кого більша фантазія — своїми вміннями та талантами. Вирізнялася з-поміж інших — Старосамбірська районна рада, яка розмістилася у дерев'яних будиночках і запропонувала різні буклети про історичні пам'ятки історії краю. А найбільша цікавість була прикута до стендів з датою заснування кожного населеного пункту району. Потім гості помітили дерев'яного возика, заповненого квітами. Саме ним «заманювала» до показу своїх традиційних страв Чаплівська сільська рада, яка гостинно частувала надзвичайно смачними (самі спробували) сирником, пишними пампушками, картоплянками та квасом. Вабили до себе неперевершеними виробами з лози Торчиновицька сільська та Хирівська міські ради. Майстри Василь Сигін та Мирон Коваль постаралися на славу і вклали у них часточку душі. А ліниві вареники зі шкварками, від торчиновицьких господинь,

■ виступ танцювальних колективів

■ святковий концерт

просто танули у роті. Звичайно ж, увага до кожної місцевої ради залежала від того, як вони зуміли гостей «припросити» і себе подати. «Впала в око» і Сусідовицька сільрада, яка виставила на огляд дари полів та бджільництва. На столах красувалася високоякісна картопля, різні сорти буряків, кабачків тощо. А макет вулика з бджолами був неперевершеним і манив до розмаїтих сортів меду від пасічника з Надиб Михайла Романишина. А от працівники Ріп'янської сільради до смаку наливали місцеву мінеральну воду. Окрім цього, вони ще й реалізовували лляні вироби зі старовинною вишивкою. До списку неординарних втрапила і Лютовиська громада, котра, окрім традиційних для всіх рад вишивок, пропонувала фаршировану рибу з власних ставків. Запали в душу і вишиті молитви та твори Т. Шевченка... Ну, а Головецьким музикам на фірі не було рівних: де б вони не зупинилися — ноги самі просилися до танцю. Одним словом, задум стосовно «параду» громад району вдався.

Поряд з цим чудову можливість наситити свої духовні «апетити» мали і книголюби. Розмаїтий вибір книг, який пропонували видавництво «Каменяр», ПП «Жук» та Старосамбірська ЦБС, просто притягав, як магніт. До слова, значним попитом користувалися книги місцевих авторів, вихідців зі Старосамбірщини, які презентували (досить

вдало) бібліотечні працівники під керівництвом Віри Сольчаник. Широким був вибір і видань релігійного спрямування.

Проте найбільший інтерес публіки викликали виступи хорових і фольклорних колективів з Києва, Львова, Старого Самбора та чи не усіх сіл нашого краю. Фактично, то було грандіозне шоу, яке просто неможливо змалювати словами. Тим паче, що коли вже писати, то слід згадувати усіх без винятку, аби не було образ. Тому скажемо, лише, що цю видовищну шоу-програму підготували і провели керівники Народних домів, художніх колективів, ансамблів, самодіяльні митці під орудою відділу культури та туризму РДА, де начальником Богдан Козак, а ведучою дійства, як і завжди була його «бойовий» заступник Тетяна Деркач. Час від часу повітря стрясали гарматні залпи. То бавилися вбрані у старовинні однострої козаки сотні імені Богдана Хмельницького, які привезли з собою невеличку гармату, змайстровану умільцями. А писар товариства член старійшин Іван Кеба пригощав усіх бажаючих справжнім козацьким кулішем — смачнющим до нестями...

І вже після всього, коли в небі з'явилися зірки і серп місяця повис над нічним селом, яскраво запалала бойківська ватра, довкола якої ще довго співали й танцювали і молоді, і старі. Отже, спадковість віків і поколінь мала своє продовження у цьому прекрасному святі, котре надовго запам'ятається усім.

Направду, ніхто не очікував, що ювілей Лаврівського монастиря, який поєднався з 750-літтям Львова та Бойківськими фестинами, стане таким масовим, яскравим і насиченим. А все тому, що його організатори — ЛОДА, Старосамбірська РДА, районна рада, територіальні громади, спонсори зуміли і зробили все, що могли, хоча одному Богові відомо, яких зусиль це вимагало. Йдеться, зрештою, не лише про фінанси. Душа і серце теж є інвестиціями. І люди це належним чином оцінили.

ОБРАНО НОВУ УПРАВУ ПРОВІНЦІЇ НАЙСВЯТІШОГО СПАСИТЕЛЯ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН В УКРАЇНІ

Протягом 16-20 липня 2007 року Божого в монастирі св. Йосифа у Брюховичах біля Львова проходила позачергова виборча капітула Провінції Найсвятішого Спасителя отців Василіян в Україні. Після триденної духовної віднови капітульні отці приступили до виборів нової провінційної управи. Протоігуменом провінції отців Василіян в Україні обраний о. Йоанікій Чверенчук, ЧСВВ, який до цього часу виконував служіння провінційного секретаря. Обрано також дорадників, якими стали: о. Корнилій Яремак, ЧСВВ, протоконсультор, до цього часу виконував служіння директора місій василіанського чину та редактора часопису «Місіонар», о. Йоан Регусевич, ЧСВВ, який давніше служив як духовник у Крехівському василіянському новіціяті та викладач у Василіянському інституті Філософсько-Богословських студій у Брюховичах, та о.

■ *капітула отців василіян*

Василій Мендрунь, ЧСВВ, вислужений протоігумен, магістр новиків, тепер виконує служіння сповідника у Крехівському монастирі. На першій нараді призначено також урядовців провінції: о. Яків Яремчик, ЧСВВ, дотеперішній ігумен монастиря св. Апостолів Петра і Павла у Дрогобичі став економом Провінції, а о. Діонисій Заведюк, ЧСВВ, який до цього часу був магістром новиків, постав секретарем провінції. Про інші призначення у Василіянському Чині в Україні буде повідомлено пізніше. Бажаємо всім урядовцям на місці нового служіння всіляких небесних ласк та опіки Пресвятої Богородиці на многая і благая літа!

НОВА ГЕНЕРАЛЬНА УПРАВА СЕСТЕР ЧИНУ СВЯТОГО ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО

З 9 по 23 липня 2007 року відбулася в Римі Дев'ята Генеральна Капітула Сестер Чину Святого Василія Великого. Упродовж цих днів Сестри Делегатки з різних Провінцій, Віце-Провінцій, Делегатур та з Контемплятивного Монастиря (США) представили сучасну дійсність своїх спільнот: молитовне життя, апостольське служіння, окреслили свої надії на майбутнє.

Під час цієї Капітули була обрана нова Генеральна Управа Сестер Василіянок на наступні шість років:

Сестра Міріам Клара Коваль — Архимандриня, Провінція Христа Чоловіколюбця, Факс Чейс — США; **Сестра Йоанна Ліквар** — Генеральна Вікарія і Перша Дорадниця, Провінція Матері Божої Неустанної Помочі, Юніонтаун — США; **Сестра Йоана Бота** — Друга Генеральна Дорадниця, Провінція Непорочного Серця Марії, Румунія; **Сестра Наукрація Завацка** — Третя Генеральна Дорадниця, Віце-Провінція св. Кирила і св. Методія, Сечовце — Словаччина; **Сестра Ігнатія Гаврилик** — Четверта Генеральна Дорадниця, Провінція Пресвятої Трійці, Україна;

■ *учасники капітули сестер василіянок*

Окрім цього, учасниці Капітули мали аудієнцію з префектом Конгрегації Східних Церков Архиєпископом Леонардо Сандрі, зустрілися з Главою УГКЦ Блаженнішим Любомиром Гузаром, прослухали доповіді о. Корнилія Яремака, ЧСВВ і о. Прокопія Лотоцького, ЧСВВ, провели день молитви і призадуми, який попровадив Преосвященніший Флорентин Кріхалмеану з Румунії.

Дякуємо Богові за Його благословення і ласки, отримані у часі Дев'ятої Генеральної Капітули і складаємо сердечну подяку всім, хто заносив свої молитви до Господа в наміренні Сестер Василіянок. Поручаємося і надалі Вашим святим молитвам, щоб ми були Його молитовною, цілющою і життєдайною присутністю, проголошуючи Царство Боже тут, на землі.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ФОРУМ СТАВ СВЯТОМ ВІРИ

19 серпня 2007 року у Києві, у день Празника Переображення Господнього, на завершення Християнського форуму та IV сесії Патріаршого Собору на тему: «Молодь у Церкві третього тисячоліття», була відслужена велелюдна Архиєрейська Божественна Літургія. Очолив її Блаженніший Любомир, Глава Української Греко-Католицької Церкви. Співслужили із Предстоятелем УГКЦ одинадцять архиєреїв з України та з-за кордону, представники Патріаршого Синоду Єпископів УГКЦ та близько ста священиків. Своїм співом прикрашав богослужіння зведений хор, який складався із 14 хорових колективів.

Ранкова молитва розпочалася із Утренні, учасниками якої були 10 000 молодих людей. Відтак розпочалася Літургія, до участі у якій прибули ще декілька тисяч вірних УГКЦ з парафій Києва та області. У проповіді Блаженніший Любомир заохочував молодь до творення добрих діл, адже це, за словами проповідника, є критерієм, за яким Господь оцінюватиме наше життя. «Важливим, — продовжував свою проповідь Глава УГКЦ, — є не те, ким ми є (єпископами, священиками, монахами чи мирянами, — *прим. автора*), а те, скільки добра ми зробили для наших ближніх». На завершення проповіді Блаженніший Любомир висловив слова щирої подяки молодим людям, які прибули на молодіжний форум на береги Дніпра.

По завершенні Літургії, згідно із традицією східної Церкви, було освячено первоплоди, які на форум привезла молодь із Херсонщини та Київщини.

Християнський форум став святом віри, подією, яка продемонстрували Києву і всій Україні, що віруюча молода людина є запорукою кращого майбутнього Церкви і Держави. Прикро тільки те, що не всі у такому світлі сприйняли цю подію. Представники Української Православної Церкви у єдності з Московським Патріархатом, посилаючись на свідчення невідомих «прихожан», поширили інформацію про причетність учасників форуму до бійки біля фундаментів Десятинної церкви. Сумно, що тільки так спромоглася відреагувати Українська Православна Церква на запрошення долучитися до участі у Християнському форумі — екуменічному та позаконфесійному за своїм характером.

Департамент інформації УГКЦ

ВИПРАВЛЕННЯ!

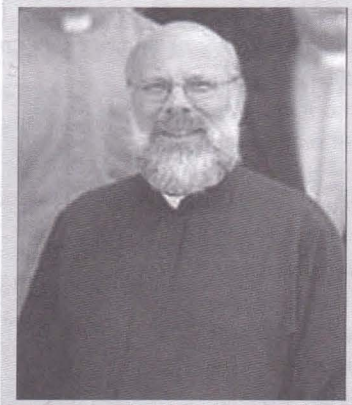

■ *Владика Кенет НОВАКІВСЬКИЙ*

У минулому числі часопису у блоці новин трапилася прикра помилка: замість фото Владики Кенета НОВАКІВСЬКОГО, було вміщено фото отця Олександра КЕНЕЗА. Подаємо фото владики Кенета і просимо водночас вибачення за недогляд. У молитві щиросердечно прохаємо Господа Бога і його Пречисту Матір благословення для владики у його душпастирському служінні для греко-католиків у Канаді, яке йому доручила свята Католицька Церква і поручаємося його молитвам.

«БОГОПОСВЯЧЕНЕ ЖИТТЯ НА АВАНГАРДІ МІСІЙ»

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Протягом 20-24 серпня цього року у Львівській духовній семінарії Святого Духа (ЛДС), що на Хуторівці, пройшла чергова Конференція монашества УГКЦ під назвою «Служіння і післаництво». Її вже вкотре зорганізувала патріарша комісія у справах монашества. І вона стала підготовкою до III сесії Собору монашества відповідно до цієї чітко окресленої мети. Розпочалась Конференція вечірнею у згаданій семінарії, котру відспівали Василіяни. Вітальне слово до всіх виголосив Владика-емерит Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, який і взяв провід Вечірні. Наступної Божої днини розпочалося вже виголошення актуальних доповідей на різну монашу тематику, роздуми над Божою наукою, спільне обговорення певних справ, праця у групах тощо. Перед цим виголосив своє привітальне слово Блаженніший Любомир Гузар. Церковний ієрарх акцентував тоді увагу на місійній діяльності нашого народу, місійному сбособі мислення, місійній духовності взагалі. Наголосив на потребі підготовки місіонерів сьогодні. «Ми є люди віруючі, що одержали Боже Об'явлення та дар це Об'явлення прийняти вірою. Цим даром треба ділитися. Це ділення з іншими набирає різних форм.». На цьому чернечому зібранні можна було побачити і преосвященних владик УГКЦ, які в більшій чи меншій мірі брали участь у конференції. Це єпископи Софрон Мудрий, ЧСВВ, про котрого вже згадувалося, Ігор Возьняк, ЧНІ, Діонісій Ляхович, ЧСВВ, Богдан Дзюрах, ЧНІ, а також, як не дивно, був одного дня на заході і владика Августин Маркевич з РПЦ, доповідь котрого мала назву «Апостолят сучасного монашества у Православній Церкві». У Конференції брали участь як члени духовенства, так і миряни, що мали (чи мають) досвід співпраці із монашеством. Були запрошені також представники нашої Церкви з України та з поселень: Польщі, Хорватії, Бразилії, Канади, Аргентини, США, Білорусі, Сибіру, Італії, Португалії... Це все творило одну велику чернечо-мирянсько-церковну родину. Теж взяли участь і представники РКЦ. Знову застановились усі разом над викликами для сучасного монашества, над особливістю післаництва богопосвячених осіб, над очікуванням Христової Церкви щодо апостоляту монашества, його роллю (перспективою) в соціальному служінні тощо. Виглядали досить практичними та повними духовного запалу християнські кроки Сестер Божої Любові, послідовників праведної Матері Терези, котрими поділилася з усіма присутніми в залі с. Анна Лях. Підштовхували до конкретних дій висновки та пропозиції, отримані у праці в групах. Немало велось розмов про так звані місії на Східній Україні, їхню важливість, зокрема у цей нелегкий час. Знаменним днем завершення Конференції монашества стало 24 серпня — День Незалежності Неньки-України — Архиєрейською Святою Літургією, яку велично очолив Преосвященний Кир Ігор Возьняк, ЧНІ, Архиєпископ Львівський у братньому співслужінні з єпископом Софроном Мудрим, ЧСВВ, та іншими священиками Церкви в семінарійному храмі. Співав хор ченців-редемптористів. У святковій проповіді Кир Ігор окреслив суть монашого подвигу, його істинну місію на землі, адже богопосвячені особи є носіями Господньої благодаті. «Як цар дарує підданим золото, так монахи — людям благодать. Як цар через матеріальне багатство звільняє від бідності,

так монахи своїми молитвами рятують душі від демонів», — зазначив Архиєпископ. Духовний пастир теж наголосив на потребі постійного іспиту сумління, іспиту стосовно постанов цих монаших конференцій, соборів, переходом від теорії до діяння... Вкінці Владика ще всім висловив вдячність і заодно привітав із Днем Незалежності. Відтак було також останнє зібрання в конференцзалі, де ієромонах Венедикт (Валерій) Алексійчук, Студійського Уставу, Голова Секретаріату Конференції, зачитав резюме-підсумки Конференції монашества 2007 року. Ще раз підкреслилось, що, мовляв, апостолят не є вибором, але наказом Христа. І кожному місіонерові потрібні радикальна вбогість та смирення... Тим більше ченцям, що є посвячені і водночас послані. Звернувся теж і шанований Владика Софрон, пригадавши й те, що Всевишній дав нам три неоціненні ласки: 1) ласку життя 2) покликання 3) витривання в доброму до кінця (а це найважча річ). Знову линули подяки, теплі слова ... О. Венедикт вручав окремим особам, як і доповідачам протягом усього заходу (членам оргкомітету, тим, хто так чи інакше спричинився до вдалого проведення цієї Конференції) ікони Преображення Господнього: в дусі недавнього празника і тривало весь час це монаше зібрання в ЛДС.

МОЛОДЬ У ЦЕРКВІ ТРЕТЬОГО ТИСЯЧОЛІТТЯ

о. Йосафат Фітель, ЧСВВ, Голова Молодіжної Комісії Провінції Найсвятішого Спасителя отців Василіян в Україні

Учителю, де перебуваєш?
Ходіть і подивіться (Ів. 1,38-39)

У 2007 році молоді під гаслом «Молодь у Церкві третього тисячоліття» Українська Греко-Католицька Церква організовує різні заходи: прощі, симпозіуми, семінари, християнські табори з метою допомогти нашій молоді зустрітися з Христом, який об'єднує нас у вірі, надії та правдивій любові.

■ *молодь рушає з Івано-Франківська*

Молодіжна комісія Чину Святого Василія Великого, відповідаючи на заклик Церкви об'єднати молодь в Христі Ісусі, протягом року організовувала наради, зустрічі із молодіжними лідерами християнських спільнот, які діють при наших монастирях. Відбувались обговорення з братами- студентами програм літніх християнських таборів за назвою «Молодь у Церкві третього тисячоліття», підготовлялась програма пішої прощі до Гошева. Мета християнських таборів — допомогти глибше пізнати Христа, показати переваги і перспективи здорового способу життя. На цей проект радо відгукнулись члени молодіжних організацій, що діють при василіянських монастирях. З 25 червня 2007 року Божого за ласкою Божою, під проводом молодіжної комісії отців Василіян розпочались літні табори у с. Лаврові, м. Херсоні та на Закарпатті. В усіх таборах взяли участь більше 560 молодих людей. В'їх організації брали

участь брати-студенти із Брюховицької семінарії.

На запрошення Івано-Франківської Катехитичної комісії наші отці та братія уже другий рік проводять табори для молоді в Яремчі на Івано-Франківщині. Цього року провідниками таборів стали о. Йосафат Фітель, ЧСВВ, о. Макарій Солюк, ЧСВВ, та браття: Іван Логай, ЧСВВ та Ігнатій Гвоздик, ЧСВВ.

Всі молоді, що взяли участь у літніх таборах, стали також учасниками Молодіжного форуму в столиці України, Києві, 18-19 серпня, та пішої прощі до чудотворної ікони Божої Матері на Ясну гору у Гошеві з 23 по 26 серпня 2007 року Божого, яка відбулась з благословення місцевого ієрарха Володимира Війтишина. Піша проща та сам з'їзд молоді у Гошеві — це відлуння проведенних таборів та собору УГКЦ, присвяченого питанням молодіжного руху в Церкві, а також молодіжного Форуму в Києві. Молодь три дні двома потоками з Івано-Франківська і Львова в молитві та співах ішла на Ясну Гору. У гошівському монастирі Преображення Господа нашого Ісуса Христа молодих прочан вітав гошівський ігумен о. Дам'ян Кастран, ЧСВВ, разом із молоддю «Марійської дружини» с. Гошів. Хресна дорога зі свічками, Свята Літургія, вечірня, молитовні нічні чування та урочиста Свята Літургія, на якій прочани отримали повний відпуст, стали для молодих даром духовного скріплення. Відгомін прощі несеться по єпархіях та наших монастирях.

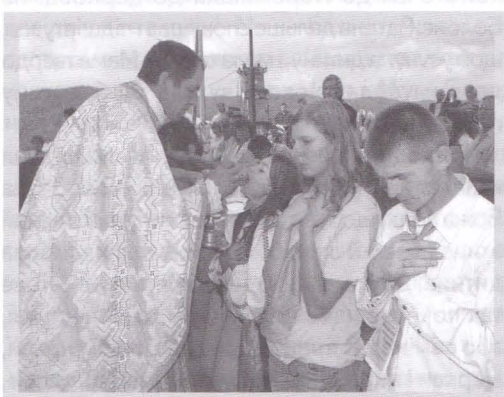

■ *Святе Причастя на Ясній горі*

Євангельські слова «Учителю, де перебуваєш?» актуальні у житті кожного юнака та дівчини, які вірять у Бога. Кожного дня перед людиною стоїть відповідальний вибір між добром і злом. Часто вона вибирає зло, тобто гріх, не бажаючи цього. Ця ситуація засвідчує проблему слабкої людської природи, яка часто обирає зло з його наслідками, якими є алкоголь, паління, наркотики, розпуста. Вибір зла потягає за собою більше зло. Людині самій важко подолати те, що стало поганою звичкою, однак це можливо. Без Божої допомоги вона не може сама собі зарадити. Заклик Христа «Прийдіть до Мене всі» є даром дочасного і вічного добра. Учні, які пішли за Христом на ясну гору Тавор, удостоїлися побачити й відчути передсмак вічного щастя — Неба. Зазнавши надприродного захоплення, вони бажали залишитись на місці Божої слави, але перед ними був ще земний шлях. Кожному з нас Христос об'являє себе, і більше від того, тісно поєднується з нами у Пресвятій Тайні Євхаристії та об'являє нам радість вічного щастя. Але нам також передує ще довгий шлях земного змагання і боротьби.

Дорогі юнаки і дівчата! Із закликом Церкви об'єднатись у Христі, заохочуємо й Вас до постійного пошуку Христа, який перебуває з нами, бажає увійти в наше життя, оживити наші втомлені душі, піднести нас, упалих, та обдарувати радістю, миром та спокоєм серця. Разом із молоддю що перебувала в літніх василіянських таборах, на соборі і форумі у Києві, яка вирушила в дорогу за Христом, скажімо: «Господи, допоможи й нам зробити перші кроки і нести Євангельське світло там, де панує темрява, радість — де панує смуток, любов — де розгорілась ненависть, допоможи нам зрозуміти значення жертви, бо даючи, себе знаходимо, вмираючи для себе — воскресаємо до життя вічного».

ПІД ОПІКОЮ СЕРЦЯ ХРИСТОВОГО

За 50-річне диригування церковним хором «Горі серця» в Перемишлі та поза його межами та за заслуги перед Церквою у 1957-2007 роках п. Володимир Пай таш удостоївся ордена від Папи Римського Бенедикта XVI. Пропонуємо до вашої уваги розповідь про цю унікальну людину, записану з його слів п. К. Козаком.

У місцевості Перекопана після Першої світової війни, в двокімнатній старенькій хатині під стріхою, після вінчання, замешкали мої родичі: Емілія з Кальтбрунів і Стефан Пайташ.

До головної дороги, яка лучила Львів — Перемишль було коло 200 кроків. Відразу за дорогою («гостинець» — так тоді називали), була річка Вігор, а прямо на Перемишль — коло трьох кілометрів. Сама Перекопана мала і свою церковцю, яка була дочерною перемиської катедри. Щонеділі і в свята приїздив священик з міста відправляти Богослуження.

У старенькій хатині під стріхою я прийшов на світ у 1927 році як четверта дитина у родичів. Двоє старших братчиків померли. Одначе цієї хатини я не пам'ятаю, бо мій батько був ремісником — мурарем, і родичі почали будувати нову мурована хату, яку пам'ятаю добре. Моя мама працювала тяжко, як зрештою усі селяни. Усе виконувала руками, а що була дуже зарадна, то життя мала добре зорганізоване так, що її сестри і кревні, хоча були багатші, завжди мамі заздрили. Чоловік одної з маминих сестер був в Америці і поводилося їм дуже добре, ця сестра вважала себе найбільш впливовою особою в родині, але не вміла ні читати, ні писати. В короткому часі виявилося, що гроші без розуму — лихо.

Моя мама була у благословенному стані і ця, власне, грошевита сестра намовляла, щоб моя мама стратила ненароджену дитину, кажучи: «Навіщо тобі ще одної дитини? Майна такого не маєш, а роботи багато, як собі даш раду? Я маю доляри і позичу... Підеш там і там — і по всьому». А мама подумки пояснювала собі: «Так сатана вміє говорити устами других».

У 1925 році в Перемиській катедрі було дуже велике свято — проголошення Преосвященним Йосафатом Коциловським свята Найсвятійшого Ісусового Серця. Священики по парафіях вже на десять років скоріше голосили, про набожність до Ісусового Серця. Нове свято, нові практики вводили в життя по парафіях. Видавали книжечки з молебенями, образочки, медалики тощо. Почитанням Найсвятішого Ісусового Серця і Набожними практиками перейнялася і моя мама.

У нас в хаті мама завжди читала релігійний журнал «Місіонар». Заохочена змістом, почала практикувати щомісячне приступання до Сповіді і Св. Причастя у перші дев'ять п'ятниць, згідно з обітницями самого Спасителя Ісуса (обітниці, подані св. Маргареті). Однак не могла мама практикувати в церковці на Перекопаній, бо тут відправи відбувалися лише у неділі, тому ішла коло 3 км до Перемишля до церковці на Болонє.Сатана дальше спокушав і підшіптував, щоб усунула дитину і мала спокій. Мама твердо дотримувалася своєї думки, щоб дитину привести на світ.

Приходила зима 1926 року, мама в душі казала: «дитини своєї не погублю. Якщо така Божа воля, щоб дитина мала згинути, то нехай згине в інший спосіб. Як вродиться здорова дитина, дочка чи син, нехай Серце Христове так покерує, щоб вона пішла до монастиря, або семінарії і працювала для Божої справи, Церкви і народу. Нехай я її не маю для себе, але не погублю її ще ненародженої, що

Господь Бог почислив би як тяжкий гріх. Не буду також на майбутнє журитись, бо як дасть Господь Бог діти, то дасть і на діти».

Практика 9-ої П'ятниці у моєї мами закінчувалася в лютому 1927 року. Взимку, 4 лютого, мама взяла одну баньку з молоком на плечі, а другу в руку, і пройшла понад 3 кілометри до міста до церковці, щоб прийняти Ісуса в Найсвятіших Тайнах і сповнити останню 9-ту П'ятницю. Автобусів тоді не було. Треба було пішки долати дорогу, а тут зима, вітер, сніг... Люди, які йшли назустріч, питали: «Чого ви ідете в такому стані і ще з тягарем?». Останніми рештками сил повернула мама до хати, а тут ще корову треба доглянути, якесь дрібне господарство.

Прийнятий Євхаристійний Ісус додавав мамі сил і вдоволення. Третього дня після цієї п'ятниці мама привела на світ дитя — хлопчика. За 7 днів скоренько його охрестили і дали ім'я Володимир-Василь. (Я, будучи під серцем моєї мами вже приймав Ісуса в Найсвятіших Тайнах). Мурована хата, яку я добре запам'ятав, була сонячна і дуже ясна. Нераз мама пішки ходила на Кальварію. Пригадую собі, що одного разу принесла з Кальварії, крім гостинців для мене, ще два образи, а були це Найсвятіше Серце Христове і Серце Пречистої Діви Марії.

Дідусь мій був теслею і зробив дерев'яні рамки, помалював на бронзово, образи висіли у нас в кухні. Ми — батько, мама і я з сестрою — клякали до спільної молитви і я часто дивився на образи. Ісус і Мати Божа мали такі очі, що де я лиш був, в будь-якому місці, вони завжди були звернені на мене. Над моїм ліжком був образ Найсвятішого Серця Ісуса, і як я лежав і дивився на образ, то Ісус також дивився на мене. Як нікого не було в кухні, я часто клякав і молився, але, як дитина 3-4 років, я знав лиш молитву до Ангела Хоронителя і по-дитячому молився так: «Ангеле Хоронителю мій, ти все при мені стій, рано і вночі буть мені до помочі і стережи душі і тіла мого. Амінь».

Мама завжди мене навчала, що Ангел Хоронитель мене пильнує і йде за мною, де я лиш іду. Я хотів конечно того Ангела побачити і думав собі так, що як скоренько оглянуся, то Ангела напевно побачу і він не зникне, але мимо скоренького оглядання ніколи Ангела не бачив.

До початкової школи ім. М. Шашкевича ходив я до Перемишля. А Перше Св. Причастя прийняв в Катедральному Соборі від преосвященного Григорія Лакоти.

У 1938 році моя мама була міською головою Союзу Українок в Перекопаній. Одного разу прийшов до нашої хати один пан, чи то з Просвіти, чи щодо Союзу Українок — не знаю. Цей пан приніс різні образи на замовлення. У Львові були зроблені різні українські рами. Мама вибрала два образи, думаючи, що це Ісус в терневому вінку і Божа Мати. В короткому часі надійшла зі Львова замовлена пересилка і коли її розпакували, виявилося, що це не є Ісус в терновому вінку, як мама замовляла, а Найсвятіше Серце Ісуса і Непорочне Серце Пречистої Діви Марії. Замовлення мама не відсилала, образи було повішено в покою. В кухні були образи давніші з Кальварії, а в покої — нові, українські.

На неспокійний 1939 рік припала війна, з'явилася загроза вивезення родичів на Сибір. Переходимо границю — і ми вже на німецькій стороні. Один рік я ходив до школи св. Миколая на Засянні. Два роки доїжджав до гімназії в Ярославі, два роки — в Малу Духовну Семінарію в Перемишлі. Тут раз у місяць ми, хлопці, разом з питомцями практикували день скуплення — це духова формація. Перші п'ятниці місяця були постійно ведені і практиковані.

У роки 1945-47 виселяли людей, ліквідовували і виселяли єпископів і священиків, відбулася акція «Вісла». В цих роках люди були наполовину спаковані, бо загроза виселення висіла і могла негайно

надійти. Що було робити з гарними різьбленими образами Найсвятішого Серця Ісуса і Непорочного Серця Пречистої Діви Марії? Ми постановили у сприятливий час переховати їх до криївки. В нашій хаті були дві криївки, так що там могло переховатися біля десяти осіб. Тому і партизани радо до нас приходили, до того ж наша хата стояла на краю місцевості і ніхто не здогадувався, хто вночі до нас зайшов. До криївок, крім наших родинних образів, документів і всякого домашнього добра, ще були переховані усі церковні речі (фелони, чаші, книги, свічники тощо).

■ *під опікою Серця Христового*

У рік 1947 я виїзджаю до Кракова, мене зі сестрою заарештовують і вивозять до Явожна. Родичів вивезли на Захід. Криївки зостались замасковані. Репатріянт-поляк зайняв нашу хату і через десять років не знав, що за стіною є криївки, а в них — усе добро. Декотрі односельчани знали про криївки і сховане там добро нашої перекопанської церкви, одначе ані арештовані партизани, ані ніхто з селян не зрадив і не доніс про криївку.

Як я вже згадав, що я був арештований і вивезений до Явожна з краківською групою, уміщений в бараці на з 12 людьми, серед яких були священики. Одного разу о. Гащак побачив у мене на шиї нитку з медаликами. Було їх 5. Серед них був один посріблений з дуже характерним зовнішніим кружком в зубчики. Побачивши це, крикнув здивовано: « А звідкіля у вас цей медалик?». Не пам'ятаю, що я тоді відповів, а о. Гащак каже, що цей медалик був вибитий з нагоди свята Найсвятішого Ісусового Серця в Перемишлі у 1925 році.

Медалики я пороздавав, а собі залишив один.

Після звільнення мене з Явожна я був прийнятий до римо-католицької Духовної Семінарії в Гнєзні. Там перебув я 3 роки і в Познані 3 роки, а до того ще в Гожові один рік.

Коли я був у Семінарії, мабуть, на третьому році, о. митр. Василь Гриник позичив мені книжку, видану Преосв. Коциловським, «Найсвятіше Серце Ісуса і священство», яку я прочитав, будучи на лікуванні у клініці в Гданську. Ця книжка дуже мене приблизила до Ісусового Серця. Також через цілий час читав я книжку Томи Кемпійського «Наслідування Ісуса Христа», яка дуже мені подобалася і відповідала моїй душі.

Будучи на 5-ому році богословських студій, одного разу відвідав родичів у Пшехлєві. Я одягався до костела на Службу Божу, убирав реверенду, а мама сиділа при вікні і розмоляла зі мною. Мама почала так говорити: « Дивлюся на тебе і думаю, що ти міг би не жити...», а я на те :«Як то не жити? Мама знає — і війну пережив, і Явожно... » На це мама: « Не про те я кажу», — і почала розповідь про усе: як була в благословенному стані зі мною і як намовляли її, щоб мене усунула ще ненародженого. Я тоді довідався про все в подробицях. Тоді я запитав: «То чому мама попросила ту тету за куму, мою хресну маму, яка хотіла мене знищити?». «Знаєш, — каже мама, — ми тоді почали будову хати і були потрібні всякі гроші, а хресна мама мала

доляри і так сталося. Одначе я тебе не стратила, а обіцяла Найсвятішому Серцю Христовому, що тебе виховаю і віддам під опіку Серця Христового, нехай тебе поведе, як бажає, після Божої волі».

Приходжу до репатріянта, що замешкав у нашій хаті, і прошу віддати наші меблі. А репатріянт каже на те, щоб я приніс письмо з Повітової Ради. Я про письмо вистарався, заїхав фірою і дещо з моїх речей виношу з хати. Коли я відкрив криївки, репатріянт перелякався. Заборонив вивозити, поїхав до Перемишля до прокуратури. Я прошу його, щоб по дорозі вступив до свойого ксьондза, бо тут є з церковці речі і він про це знає. Репатріянт не вступив. Приїхала поліція і прокурор. Усі церковні речі забрали, а мене арештували. Знова допитували, чи не знаю, де ще є криївки. Виходжу, одержую свої книжки, образи і дещо інше. Усі церковні речі віддали православним. Образи Найсв. Серця Ісуса і Непорочної Діви Марії в вишиваних рамах я повісив на стіні в моїй кімнаті в місті на вул. Сербанській, 4. В хаті, де жила мама, не було місця на стінах, щоби там ті образи повісити.

У 1969 році влада міста поширювала будову міста і маленьку хатину мами зліквідували. Тоді купив я хату для мами на Вовчу і після ремонту переніс там образи Найсвятішого Серця Ісуса і Непорочної Діви Марії. У мене, на вул. Сербанській, мав я образ св. Миколая, який закривав під собою тризуб. Хто дивився, то бачив лише св. о. Миколая і різьблені рами з тризуба.

■ *Серце Марії, повне благодаті*

У рік 1989, після розвалу в Польщі комунізму, до Перемишля почали приїзджати люди з України і привозили різні образи, думаючи, що у нас їх немає. Зайшла така подія. Після одного Богослуження, вийшли з перемиської катедри люди. Вийшов також о. митр. Теодор Майкович (парох, а опісля владика) і розмовляв з хористкою катедрального хору п. Мирославою Крупою (дочка о. Крупи, який започаткував греко-католицькі Богослужіння в Перемишлі). До них приступила одна жінка з України, маючи при собі щось завинене в полотні і сказала: «Прийміть від мене ті два образи до церкви, вони гарні, і поставте при головному вівтарі». Подивились ми на образи, які були намальовані на блясі. Були то Найсвятіше Серце Ісуса і Непорочне Серце Марії. Побачивши те, отець не дуже спішився брати образи до рук. Пані Міра просила: «Та візьміть, отче». Отець взяв, ніби не своїми руками. Жінка з України подякувала за те, що отець прийняв, і скоро відійшла. Пані Міра запитала: «Чому не хотіли Ви, отче, взяти до рук?». Отець Майкович відповів: «Прошу пані, це до Катедри не надається, бо це не мистецтво, а, передовсім, вони замалі, вони надаються до приватної кімнати». «То прошу, дайте мені, я маю на них місце». «Прошу дуже!» — втішився о. Митрат і передав п. Мірі образи. «А де Ви, пані, їх помістите?» — спитав. «О, у нашого диригента церковного хору місце є. Там приходять мандоліністи, бандуристи і хористи. Місце

вимріяне...» — відповіла п. Міра. В короткому часі в моїй кімнаті з'явилися два образи: Найсвятішого Серця Ісуса і Непорочного Серця Марії, які висять до сьогодні.

Образи самі собою так якось мальовані, що з них неначе променить світло.

2002 року звернувся до мене парох катедри, о. митр. Є. Попович з пропозицією: «У нас в Перемишлі відбуваються травневі Богослужіння в катедрі та на Засянні у отців Василіян. Вірні з місцевості Вовче мало користають з тих Богослужень, бо й далеко і автобусів нема... Чи не можна б знайти на Вовчу якогось приміщення на відправу маївок?» Якраз на Вовчу я маю хату і вільне муроване приміщення. Відремонтував і усе приготовив. На головну стіну приніс я образи Найсвятішого Серця Ісуса і Непорочного Серця Марії в вишиваних рамках, які висіли в моїй хаті на Вовчу. Коли переніс образи з кімнати, стіна залишилася пуста. Чим її заповнити? Що повісити на місце образів?

Сусідка, п. Гнатюкова, порадила: «З Заходу повернулася одна родина до с. Корманичі. Люди ті вже відійшли у вічність, а усі речі віддали, власне, Гнатюкам і якісь образи є зложені на стриху». Коли принесли їх, то виявилося, що це образи Найсвятішого Серця Ісуса і Пречистої Діви Марії. Так я від дитинства перебуваю в опіці Найсвятіших Сердець Ісуса і Марії, і щоденно клянчачи перед тими образами, молюся і поручаю усі справи та праці для Церкви і України.

Сьогодні вже минуло вісімдесять років від моїх уродин, і я бачу, що сповнилися прохання і молитви моєї мами до Найсвятійшого Серця Ісуса, яка додержала постанови і поступила згідно з совістю, говорячи до себе: «Дитятко, яке ношу під серцем, не знищу, а виховаю і віддам Господеві, а Він зробить по Своїй волі. Бо, як дасть Бог діти, то дасть і на діти. Нехай то дитя росте для праці на добро Церкви і народу».

Дивлячись з перспективи 80-ти років життя, бачу, що проблеми життя початих дітей є далі актуальними. Тут потрібно впровадити науку для молоді, щоб розуміла відповідальність не лише за своє життя, але й за життя початих в лоні матері дітей, яких Господь Бог покликує до виконування різних завдань на землі; переривання їхнього життя є великим злочином і є тяжким гріхом, бо ломить п'яту заповідь Божу — «Не вбивай!».

Я одинадцять років проживав в родині, дев'ять в інтернатах, один в тюрмі, а решту жив і живу поза родинним вогнищем, працюючи на славу Бога і для потреби Церкви і народу.

У 1968 році повернув до Перемишля отець митр. Василь Гриник. Вірні його поінформували, що в парафії є богослов Володимир Пайташ і з огляду на відчутний брак священиків вони звернулися з просьбою, щоб мене о. митр. Василь Гриник висвятив на священика.

Отець Митрат на це так відповів: «Висвячувати п. Пайташа на священика не буду, бо він як несвященик є в силі більше зробити для нашої Церкви і народу».

У цьому році минає 50 років від зорганізування мною церковного хору «Горі Серця», якого диригентом я є до сьогодні, а в міжчассі навчав я гри на мандоліні і бандурі наших дітей і молодь. Деякі є дуже вдячні за вщіплення любові до гри на тих інструментах та науку пісень, як церковних так і світських. З часом вони самі стали творити вокально-інструментальні групи. Серед суспільно - культурних праць в Народному Домі не менше уваги посвятив я українському театрові... Вже понад 50 років проваджу театральну діяльність у Перемишлі, будучи його директором, сценаристом, режисером і актором.

Хоч Господь Бог досвідчує мене тяжким життєвим хрестом, бо вже понад 50 років я є незрячою людиною, то я з великим заангажуванням виконую все те, до чого дав мені Бог здібнощі. Стараюся не змарнувати

жодної хвилини, яка не була б присвячена Богові на прославу, і не приносила б користі для української справи.

Завжди молюся за душу покійної мами, що не улягла намові злих людей, а слухала голосу Бога і дала мені життя. Бо, як сказав Папа Іван Павло II, «народ, який вбиває ненароджені діти, є народом без майбутності». Буду надалі звертатися в молитві до Пресвятого Серця Ісуса з просьбою, щоби вагітні жінки дозволяли народжуватися своїм дітям, бо кожна дитина — то дитина Божа, і ніхто не має права позбавляти її життя.

ДЛЯ КОГО Б'Є ТВОЄ СЕРЦЕ?

о. Володимир КУСИЙ, ЧСВВ

Мандруючи стежками земного життя, молоді люди інколи почуваються не зовсім спокійно — немов були би не на своєму місці...

Люди завжди кудись поспішають, немає часу зупинитися і замислитись... Часто у людське серце закрадається якийсь дивний неспокій і невдоволення: «Хто ми? Як живемо? Куди біжимо?... Навіщо така швидкість? Куди веде вибрана нами дорога?».

Інколи наступає хвилина, коли людина починає розуміти дуже істотну річ — життя людина отримує від Бога... А відтак, людина відповідальна за життя перед його Подателем...

Звідси випливає ще одна думка — Людині не байдуже її життя. Людина шукає Правди...

Тут криється таємниця самого Бога. Це Господь зворушує людину. І саме в такий спосіб закликає до більш свідомої зміни свого життя.

На цій, такій нелегкій дорозі земного паломництва, людина повинна робити певні вимушені зупинки... Людина мусить спробувати зрозуміти своє життєве покликання. Людина мала б подумати і дати відповідь на всі ці, такі непрості запитання.

В чому сенс життя? Для чого і для кого ми живемо? Навіщо Бог покликав нас на світ цей? Яку роль, яке завдання Бог приготував нам до виконання?

Що маємо робити, щоб гідно прожити відпущений нам час? Яка з відкритих перед нами доріг є нашою?

Що таке щастя? Як нам жити, щоб бути правдиво щасливими?

Як відкрити своє покликання і його здійснити? Як можна жити з Богом і з радістю служити іншим людям?

Не так уже й легко та просто — отак зупинитися і замислитися. Важко зрозуміти Божий Задум і план нашого життя...

Подібні запитання ставили перед собою багато-багато людей. Не давали вони спокою і молодому багатому юнаку із Євангелія. Саме з цими питаннями він і прийшов до Ісуса. Хотів знайти відповідь на них, та обрати дійсно правдиву дорогу свого життя. В пошуках своєї дороги він не задовільнявся тільки земним. Молодий юнак намагався осягнути і зрозуміти вічне, неземне життя.

Відповідь на запитання «Що треба зробити, щоб осягнути вічність?» знають лише двоє. Це сама людина та її Творець. Без сумніву, кожен має певні плани на майбутнє, кожен про щось мріє. Багатьом здається, що вони дуже добре знають свої здібності, свої можливості.

Але, на превеликий жаль (а це варто знати всім), всі люди бачать своє життя до певної видимої зовнішньої межі... А про те, що далі, знає лише один Господь Бог. Христос бачить життя кожної людини з іншого боку. Ліпше від Христа ніхто нас не знає. А тому, спробуймо доручити своє життя Ісусові. І,

напевно, кожен рано чи пізно відчує, як життя поволі змінюється на краще.

Всім нам добре відома історія митника Матея. Ісус побачив чоловіка на ім'я Матей, що сидів на митниці, і сказав до нього: «Іди за мною...» Той встав і пішов за Христом.

Звернімо увагу на те, що Христос не був багатослівним. Месія, звертаючись до Матея, не говорить багато. Жодного переконування... Жодних аргументів... Одне-єдине речення — «Іди за мною...».

Коли уважно заглибитися у даний фрагмент св. Євангелії, то мимоволі задумуємося над багатьма тими людськими — ЧОМУ?...

Чому Матей раптово, протягом всього однієї секунди, вирішив залишити життя, яким жив до цього часу?...

Чому він раптом пішов за незнайомим чоловіком — невідомо куди і невідомо на що?

Чому, маючи добре оплачувану працю і непогане становище у суспільстві, раптом відвернувся від земних благ?...

Можливо, через те, що Ісус мав шалений дар переманювати людей словами? (Якби це було дійсно так, тоді всі люди пішли б за Христом, і не було б таких, хто розіп'яв Месію на хресті...)

Так виглядає, що для того, аби зрозуміти поведінку Матея — потрібна тиша... Тиша інколи промовляє!.. Більше того, тиша часом є найвимовнішою, бо саме вона попереджує прихід Ісуса на землю.

Святий Матей власне і перебував у внутрішній тиші. Уявімо собі: сидить він на митниці. Перелічує власний дохід. Перед ним гроші... Матей сидить і рахує... Але все це відбувається у постійній внутрішній тиші...

Багато хто згодиться з думкою, що інколи, коли дошкуляють важливі життєві питання, ми стараємося якось їх оминути, правду кажучи, просто заглушити. І це є причиною того, що людина страшенно боїться тиші. Через це вдома гримить магнітофон... Через це людина закладає на вуха навушники і намагається слухати...

Це вже інше питання — що слухати? Тишина є завжди небезпечна для тих, хто не хоче чути Голосу Тиші... Бо така людина добре знає, що саме в Тишині приходять до нас дуже і дуже важливі питання.

Можливо саме у такій внутрішній тишині митного службовця прийшли до Матея запитання «для чого він властиво живе?», «який сенс його життя?», «яка ціль?», «що справді є важливим у житті?»...

Дивиться на ті гроші, та й бачить, що життя — це постійна гонитва за грошима. Щодня ввечері рахує свої прибутки — і щодня незадоволений! Бо ж зароблено в такий спосіб людині завжди замало...

Якщо основною ціллю є гроші, тоді людина ніколи не буде задоволеною. Бо ще ніхто не заробив стільки, аби сказати — Досить... Я щасливий...

Якщо хтось заробить мільйон — буде прагнути мати другий мільйон. Якщо хтось заробить мільярд — намагатиметься стати власником другого мільярду.

Це так виглядає, як тупик, з котрого немає виходу; можна тільки крутитися — все швидше і швидше... заробляючи все більше і більше...

Існує така приказка: «Час — це гроші». Запитаймо себе — чи багато у цій приказці правди?

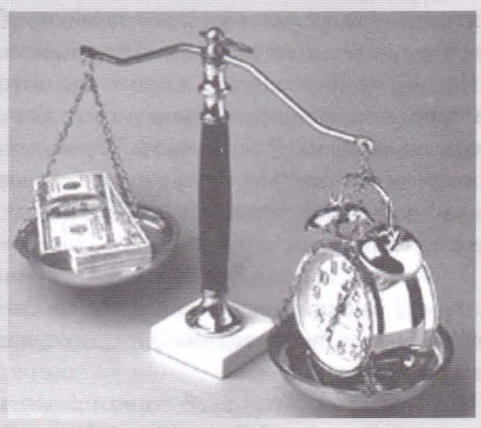

■ *час - це гроші?*

Зауважмо, що люди, які мають багато грошей, як правило, мають найменше часу... Подивімося на життя кіногероїв, або отих заклопотаних бізнесменів. Вони мають по кілька конференцій на день... Ці конференції, у свою чергу, перериваються десятками важливих термінових телефонних розмов... Ці люди мають час виключно на матеріальну сторону життя. Але вони, як правило, зовсім не мають часу на життя особисте — ані для родини, ані для себе! Мають гроші. Часто дуже великі гроші... Але зовсім не мають часу. Єдиним ПАНОМ їх життя — є ГРОШІ.

Є такі християни, які, вставши зі сну, починають день від подяки Богові за те, що пробудилися від сну... Але є й такі люди, котрі пробудившись після ночі, перевіряють курси валют і записують акції на біржі, не усвідомлюючи того, що в такий спосіб цілковито узалежнюють своє життя. Навіть уві сні бачать гроші. Гроші організовують їм режим дня... Гроші справджують їхні думки.

Матей також сенс свого життя бачив в грошах. В тиші, яка панувала на митниці, почав роздумувати над своїм життям. Побачив, що погоня за грошима — це гонитва, котра не має фінішу... А через те — ніколи не закінчиться задоволенням. Гроші в цілому не дають щастя. Людина у гонитві за грошима — є невільником грошей.

Варто поставити питання — хто може бути отим невільником?

Відповідь дуже проста — кожен, хто не має власної волі... І як тільки появляється навіть найменша можливість заробітку — кандидати на невільників відразу вибудовуються в чергу саме в тому напрямку.

Матей побачив — він є виразним кандидатом на такого невільника. Він відчув велику неохоту до попереднього життя. Відчув якусь зневагу та ненависть до такого способу життя. І раптом захотів бути вільним. Захотів жити цілковито по-іншому. Не виключено, що і подумав — якби хтось раптово з'явився і запропонував мені зовсім інше життя, то я тут же пішов би за ним.

Ісус Христос ніколи не бариться! Спаситель завжди появляється тоді, коли людина дає на це свою згоду. І заледве промовив: «Іди за мною...», як Матей без запитань і будь-яких заперечень ступив на дорогу іншого життя.

Коли сьогодні переглядати пресу і читати інтерв'ю з популярними людьми, то в їхніх думках можна зауважити — сенс життя — це самореалізація, удосконалення самого себе. Без сумніву, це дуже важливе ствердження. Але воно занадто загальне.

В який же спосіб людина може зреалізувати самого себе?

Для одних дорога до самореалізації пролягає через гроші. Для інших — через тілесні розваги. Для ще інших — через кар'єру, владу, становище у суспільстві тощо.

Однак, чи можна досягнути досконалості в такий спосіб?

Є святе правило світу: «Ніколи не можна заробити стільки грошей, щоб не прагнути заробити ще більше!».

Ніколи не можна досягнути такої влади — щоб не хотіти ще більшої...

Ніколи не можна ревно та пристрасно завойовувати серця жінок — щоб не прагнути заволодіти ними ще, більше і більше...

У XX столітті ніхто не мав більшої влади, як Сталін, але ніхто більше, як Сталін, не прагнув здобути влади ще більшої, влади абсолютної...

До найбільших серцеїдів належить Дон Жуан, однак, мимо своїх особистих завоювань, він ніколи не почувався задоволеним і помер людиною зламаною і дуже нещасливою.

Отож... Для кого б'ється Твоє серце, дівчино?.. Юначе?.. Кому належить Твоє життя, людино Третього Тисячоліття?

У Ганса Крістіана Андерсена є така собі казочка «Сніговик». Діти зліпили сніговика. Він стояв на подвір'ї і вів розмову із собакою, прив'язаним до своєї буди. Говорив йому, що найбільше щастя на світі — це тріскучий мороз.

Одного вечора сніговик задивився у вікно дому. Він побачив, як таємничо і весело палахкотить у печі вогонь. І раптом у сніговика сильно відізвалося щось дивне всередині. Він чомусь, невідомо, з якого дива, захотів бути в хаті та притулитися до пічки. Ця мрія була такою незвично сильною, що навіть сильний нічний мороз не приносив йому жодної приємності.

Сніговик довірився своєму співрозмовнику, собаці, що тепер він хоче тільки одного — притулитися до пічки. Собака подивився на нього, як на дивака і подумав собі: «Але ж і дурень він, той сніговик...».

Однак сніговик постійно з дивним сумом повторював про своє єдине щастя. Прийшла весна. Сніговик розтопився... І всі побачили причину такого дивного бажання колишнього сніговика. Виявилося, що всередині сніговика — кочерга! Властиво, кочергу і тягнуло до пічки...

Що ж з цього випливає?

Кожен з нас — є таким собі «сніговиком». А тією серединою, про яку говорить казка — є людська душа.

Люди часом дивуються, розважаючи Євангеліє, що Бога належить любити більше, ніж інших людей — більше, ніж маму, батька, брата, сестру, чоловіка, жінку, нареченого, наречену тощо. Бог повинен бути в житті людини ближче від інших людей — навіть найближчих.

■ *Кожен з нас — є таким собі «сніговиком»*

Як це можливо, щоб Бога, Якого не бачимо і Який є для нас досить абстрактним — любити більше, ніж маму, яку знаємо краще за всіх людей і від якої дістаємо стільки тепла?!

Але ми чомусь забуваємо просту істину. Те, що єднає людину з Богом є незрівнянно більшим від того, що єднає нас з іншими людьми. З людьми нас єднає тіло і кров, гени і психіка. З Богом людину єднає вимір духовний. Бо є це образ Божий і подоба Божа. Завдяки цьому, ми і називаємося людьми...

Духовне життя — це те, що перебуває у єстві людини. І нічого дивного, що людина хоче притулитися до свого Творця... (як в казці Андерсена).

Людина не зазнає спокою, ніколи не осягне щастя, до часу, поки за славнозвісними словами св. Августина — серце людини не спочине в Бозі...

Очевидно, що знайдуться такі люди, котрі, як ця собака із казки, прив'язані до своєї буди, будуть говорити — «Не будь сніговиком! Сумуєш за пічкою? Сумуєш за Богом?! Та ж пічка тебе уб'є!... Бог не хоче добра для тебе! Бог тебе обмежить...».

Пам'ятаймо, що собака прив'язаний до буди. Його горизонт сягав не дальше довжини ланцюга. Подібно і люди інколи стають на прив'язі своїх пристрастей, своїх власних цілей. А саме пристрасті і визначають довжину ланцюга... Через це не зуміють, як цей сніговик, заглянути всередину свого нутра.

Однак, чи пробуємо ми заглянути у своє нутро?... Чи не втікаємо ми від тиші?... Чи не заглушуємо ми нашої душі?... Чи ми колись пробували вслухатися у свою душу?

Не забуваймо, що для цього потрібна ця правдива внутрішня тишина.

Те, що сталося у житті митника Матея, у свій час переживатиме кожна людина. Часу, подарованого людині Богом ніхто не має права змарнувати просто так. Його потрібно використати на роздуми, на досягнення внутрішнього оновлення, на застанову над

тим, що все-таки є найважливішим у житті, що є ланцюгом, який приковує нас до собачої буди?

Багато людей по цілому світі Божому, прикладають неабияких зусиль тільки на те, щоб не думати над тим, для чого живуть... А якщо і мають хвилину вільного часу, щоб над цим застановитися, то вони стараються негайно позбутися цих хвилин, цих роздумів.

Не стараймося втекти від питання про сенс життя. Не стараймося заглушити це питання розмовою з товаришами, слуханням музики, читанням газет, чи оглядданням телепередач... Бо якщо це питання нами не розв'язане — воно постійно повертатиметься до нас.

І нехай ця справа нікому не дає спокою. Нехай цей час не стане моментом певного затишшя. Бо якщо насправді ми поринемо у тишину, якщо насправді ми заглянемо у свою душу, тоді дійсно побачимо, ким ми є насправді... Побачимо, для чого живемо...

А тоді, можливо, це буде для кожного з нас саме той час, коли ми почуємо той самий голос, котрий чув Матей на митниці... І це стане кардинальною зміною нашого життя!

МУЧЕНИЦЯ СОФІЯ І ЇЇ ТРИ ДОНЬКИ

Отець Павло ШТОКАЛКО

У городі Римі, у вдови Софії,
Три донечки були, мов квіти лелії.
Три донечки гарні, як зорі на небі
Для вдови потіха і поміч в потребі.
Перша доня — Віра в Хрещенні названа,
Була цілим серцем Господу віддана.
Друга — Надія святе ім'я мала,
Бо всі сподівання в Ісусі поклала.
Третя — Любов звалась, бо вогонь любові
Горів безнастанно з її діл і мови.
І жили ці доні і цвіли красою,
Мов запашні квіти ранньою весною.
Аж про ті побожні та святі невісти
Царю Адріану донеслися вісти.
Вже іде на муки із донями мати,
Бо вони не хочуть божкам хвали дати.
І глядить Софія на діточок муки,
Та в мольбі до Бога лиш підносить руки.
Трьом невинним дівам голови зрубали,
Й матері нещасній у дарунку дали.
Заплакала мати, глянувши на діти,
Голови чесала і вбирала в квіти.
І похоронила свої доні милі,
І сама заснула в глибокім знесиллі.
Відтак в сні глибокім зламаного тіла
Душа із Софії до Бога злетіла.

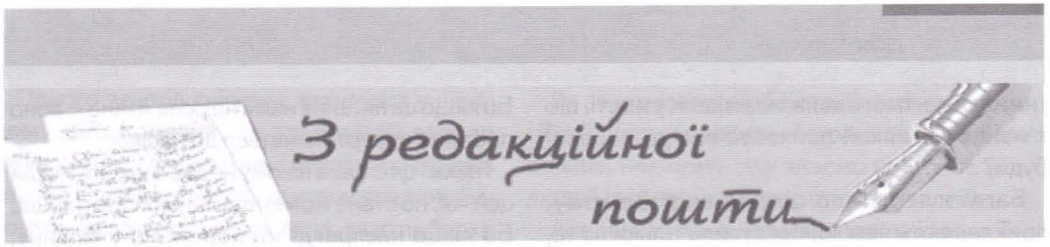

Своє свідчення про чудесну допомогу святого апостола Юди-Тадея надсилає вам Наталя Далявська, що мешкає в м. Дрогобичі на вулиці Самбірській, 94, кв. 104.

У віці 50 років я несподівано втратила роботу. Причому я була розрахована із ганебним записом у трудовій книжці: «Звільнена за прогул за статтею». Причиною мого звільнення був конфлікт із керівницею фірми у зв'язку з моєю профспілковою діяльністю щодо захисту прав працівників підприємства.

В ситуації, коли і молоді не так просто можуть знайти собі працю, обставини виглядали безнадійними. Траплялася тимчасова приватна робота не за спеціальністю і без пенсійного забезпечення.

Я щиро і з надією відправила Дев'ятницю до апостола Юди-Тадея. І чудо сталося! На десятий день я зустрілася із знайомою, яка сказала мені, що є потреба у вправному фахівцю в одній з державних установ. Після безлічі відмов у прийнятті на роботу залишалася зневіра, що потрапити на державну роботу майже неможливо, тим більше, що для цього потрібні були певні кваліфікаційні посвідчення, яких я не мала. Шанси потрапити на цю роботу були дуже малі.

Та «що не можливе в людей, можливе в Бога». (Лк, 18. 27)

Минуло декілька тижнів, були деякі труднощі. Але всі вони вирішилися щасливо. Я отримала офіційну державну працю і дякую за чудесну допомогу святому апостолові Юді-Тадею.

Та на цьому чудесна допомога апостола не закінчилася.

Я подала судовий позов для відновлення на попередній роботі. Справа тягнулася 14 місяців. За цей час мої кривдники, пускаючи в хід хабарі і зв'язки, намагалися звинуватити мене в додаткових неіснуючих провинах, зривали судові засідання, навмисно затягували прийняття рішення. Особа, яка незаконно звільнила мене з роботи, публічно похвалялася, що голова Львівського апеляційного суду, п. Государський, залежний від неї, тому він прийме рішення таке, яке вона йому надиктує, і тим чинила сильний тиск на місцевий суд.

А мушу сказати, що звільнили мене з підприємства, власником якого був німецький бізнесмен п. Кльойтерс. Одного разу для того, щоб додатково звинуватити мене, в суд направили представника німецького власника, громадянина Німеччини п. Каміна.

Але сталося так, що він не взяв документи, що засвідчували його повноваження, і тому міг бути заслуханий у суді тільки як свідок. І, о чудо, відповідаючи на питання судді і адвоката (а це робилося через перекладача), він дав свідчення, які не тільки не засуджували мене, але й оправдали (згадаймо четвертий день Дев'ятниці до святого апостола Юди-Тадея).

Зараз суд закінчений. Рішення винесено на мою користь. Я поновлена на роботі і мені призначена фінансова компенсація за вимушений прогул і моральну шкоду.

Є труднощі із виконанням судового рішення: державного судового виконавця, всупереч усім законам, не допускають на фірму. Але я впевнена, що за допомогою святого апостола Юди-Тадея справа буде доведена до кінця: я буду поновлена на роботі і всі належні мені кошти повернуть.

В знак великої подяки за допомогу хочу офірувати дзвін для церкви Воскресіння Христового, парафіянкою якого я є.

На сторінках часопису «Місіонар» хочу скласти щиру подяку за вислухані молитви і за особливі ласки для мене і моєї родини Господу нашому Ісусові Христові, Пречистій Діві Марії, св. Антонію, св. Йосипу, блаженним Олімпії та Лаврентії, блаженному Миколаю Чарнецькому, а особливо Юді-Тадею і всім святим. Завдяки їх заступництву мої молитви були вислухані.

Люба, с. Стара Скварява

За посередництвом Вашого журналу хочу скласти щиру подяку та низький уклін Господу Богу, Пресвятій Богородиці, св. апостолові Юді-Тадею та блаженній Йосафаті Гордашевській за щасливе народження мого внука.

Зеновій, с. Суховоля

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Синові Божому Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. апостолу Юді-Тадею за допомогу у важких обставинах життя та за отримані ласки.

Мої молитви були вислухані і всі мої прохання здійснились.

Особлива подяка св. Юді-Тадею за допомогу і опіку. Закликаю всіх людей звертатися до нього у своїх потребах. Повсякчас відчуваю Божу допомогу і заступництво святих.

Оксана Ж. з родиною,
м. Новий Розділ

Ваш «Місіонар» дуже люблю і читаю кожен номер журналу. Прочитавши в «Місіонарі» за лютий 2007 року статтю про Наталю Якимчук, хочу через ваш журнал скласти їй подяку за заступництво і вислухані молитви. Особливу подяку складаю Ісусові та Матері Божій за вислухані молитви, у яких я зверталася до Наталки про оздоровлення моїх двох синочків. В один день в молодшого піднялася температура, а в старшого почався сильний приступ астми. Я помолилась до Наталі і діти наступного дня стали здоровими. Молюся до неї кожного дня тепер вже подячними молитвами.

Мороз Марія

Висловлюю щиру подяку Господу у Пресвятій Тройці єдиній, Ісусові Христові, Пречистій Діві Марії, св. Анні, св. Миколаю Чарнецькому, св. Йосипові, св. Шарбелю за щасливо перенесену операцію. Під час операції відчувала особливу опіку Пресвятої Діви Марії.

Невдовзі після операції настали свята (Зіслання Святого Духа), хотілося їхати до родини, але лікар ще не дозволяв.

Сталося чудо: я щасливо заїхала і повернулася. Дякую Пречистій Діві Марії за її опіку і дякую св. Тадею за його молитви, і що доніс мої благання до Божого престолу.

Гавриш Анна, м. Львів

Висловлюю щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею за вислухані молитви, за щасливий вступ моєї внучки Олі в інститут. Закликаю усіх щиро молитися і усі проблеми та незгоди, страждання і болі проминуть.

Ольга Стефанишин, с. Якимів

На сторінках вашого журналу хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Дитятку Ісусові з Праги, Матері Божій Неустанної Помочі, святому апостолу Юді-Тадею, святому отцю Миколаю Чарнецькому за вислухані молитви у моєму проханні та за особливі ласки над родиною.

Надрукуйте у вашому журналі цю молитву, яка мені дуже допомогла. Я хочу, щоб люди теж молилися її у своїх потребах.

ДЕВ'ЯТНИЦЯ ДО ДИТЯТКА ІСУСА ІЗ ПРАГИ

О Ісусе, Ти сказав: «Просіть та отримуйте, шукайте та знайдете, стукайте та відкриються двері для вас». Тож я з великою надією стукаю у двері Твого Серця та впевнено прошу у Твого Божого Милосердя через заступництво Марії, Твоєї Пресвятої Матері: «Зверни увагу на мене! Уділи мені ласки, по які я смиренно прошу у тебе (...)».

О Ісусе, Ти обіцяв: «Все, що ви просите в Мого Отця в Моє Ім'я, Він вам дасть».

Задля цього і я, Ісусе, звертаюсь у молитві до Твого і мого Отця Небесного:

■ *дитятко Ісус із Праги*

«Заступися Господи за мною!» Разом із милосердним Отцем, який всіх потішає, я маю надію, що Творець у цей момент вислухає мою молитву (...).

О Ісусе, Ти сказав: «Пройдуть Небо та Земля, але Мої слова ніколи не минуться», тому я сподіваюся на Твою обіцянку, Спасителю, та надіюся на милосердя та безмежну ласку Небесного Отця, яку ви подаруєте мені й про яку я у вас прошу в цю мить (...).

Отче наш..., Богородице Діво..., Слава Отцю... .

ХРЕСТ – ВІРНИХ ОПОРА

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

Вже минало літо, а Мар'ян не приїжджав додому, не навідувався до своєї посивілої матусі, яка кожної суботи приходила до сусіднього села на автобусну зупинку, щоб зустріти свого сина.

— Напевно мій Мар'ян знайшов собі подругу, а я йому вже не потрібна. О, коли б то Бог дав, щоб він приїхав зі своєю нареченою, ми б таке весілля справили, — повертаючись стежиною угору до свого села, роздумувала мати, — Та що йому в цих горах робити? Полонинами ходити, чи що?.. Ніхто не хоче тут жити, села пустіють, молодь шукає чогось кращого...

І лише на початку осені Мар'ян на короткий час прибув-таки на свою рідну Сколівщину. Він вдихав чисте, свіже повітря, і йому здавалося, що він перебуває в іншому світі. Для нього все тут було рідне і дороге: стежки, дороги, дерева, річка, полонина. Та найріднішою була дерев'яна хата, де він зростав і провів роки зі своєю матір'ю.

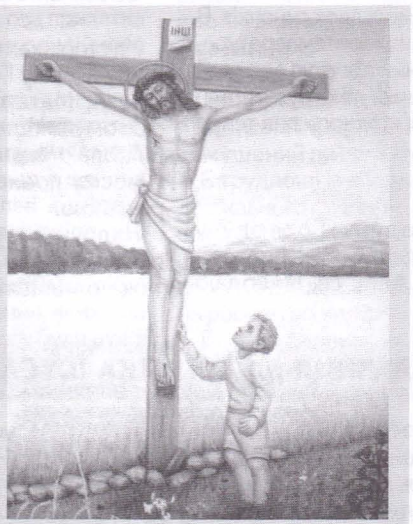

■ *розп'яття (автор бр. Севастіян БАТІГ, ЧСВВ)*

Мати, як завжди, раділа і, готуючи вечерю, розповідала свої новини і, водночас, розпитувала про життєві справи у свого сина, а він, немов скаржачись перед нею, розповідав:

— Хотів я, мамо, ще влітку приїхати, щоб вдихнути свіжого повітря на повні груди, але щодня робота, навіть у святу неділю — і то працюємо. Запускають новий промисловий об'єкт. Сірку з-під землі парою будуть витягувати, бо до того її добували тільки екскаваторами з величезного кар'єру. Це така яма, яку розкопали на декілька кілометрів.

— Ось так воно і є, що десь люди мають роботу, а в нас, як колись, так і тепер, — всі виїжджають. Ось і твоя сестра, Галя, хоче залишити нас. — Говорила безрадісно мати.

— Це на перший погляд так здається, а з іншого боку там нищиться природа, дана нам Богом. Цілий район в руїнах, як після війни. В одному місці все перекопано, в іншому — залито водою, а повітря дуже важке, на людей ніхто не звертає уваги. Так що і там немає чогось доброго. Завтра, а, може, післязавтра піду на цілий день в гори, відвідаю нашу полонину, згадаю наші студентські роки, коли ми мандрували під час канікул гірськими стежками.

До пізнього вечора вела розмову мати зі своїм сином. Не оминула питання про одруження, на що Мар'ян відповів, заспокоюючи свою матір:

— Мамо, Бог готує мені щось добре і не треба турбуватися про завтрашній день, завтрашній день турбуватиметься сам за себе, як каже Господь в Євангелії.

Після цих слів мати заспокоїлася і більше не докоряла за невістку, яку так хотіла бачити у своїй хаті.

А наступного дня у неділю зранку прийшли до хати сусіди і навіть з подальших хат щоб послухати Службу Божу з Ватикану по радіо,

яке ще раніше Мар'ян подарував своїй матері. Був гарно прибраний стіл, горіли свічки, а посередині стояв хрестик. А коли на початку передачі почули дзвони, всі встали і перехрестились, а деякі утирали сльози, що було виявом великої туги за Церквою і за Словом Божим. Кожне слово, а особливо Євангелію і проповідь, слухали з великою повагою, а на освячення принесених дарів клякнули на коліна і з побожністю сприйняли перевтілення Святих Дарів. А після закінчення Служби Божої можна було почути:

— Дякуємо Богові, що хоч в такий спосіб ми можемо помолитися Йому і стає легше на душі. Усю правду говорять, але що з того, коли не слухають ті, яким так молитва потрібна.

А коли вже виходили з хати, один чоловік оптимістично промовив:

— Світ завжди змінюється. Прийде час, коли знов відкриють церкви і багато людей повернуться до Бога. Навіть у такий спосіб як радіо, бачимо, що Бог нас не забуває. Не тільки наша Церква, але і Україна воскресне.

Після обіду Мар'ян вирішив прогулятися горами. Він йшов стежкою уверх, яка провадила його на полонину, та молився на вервиці. Як ніколи, він відчував щирість молитви. Адже в горах можна відчути усю всемогутність нашого великого Творця бескидів, рік, водограїв, зелених лісів і всього живого. Після молитви Мар'ян роздумував:

— Я йду вгору, а на душі так легко... Десь увесь тягар мого життя розсіявся. Тут і небо голубіше, і сонечко ясніше світить, а потічок б'є джерелом доброти, зичливості, немов говорить:

— Пийте чисту мою водичку на здоров'я, на радість вашого життя. Пийте з покорою, дивлячись на синє небо, дякуйте Отцю Небесному, Нашому Господеві, за дар життя, за все, що він сотворив для нас.

— О, який прекрасний цей світ! Все, що створив Господь є добре і гарне, а що людина творить, не завжди виходить на добре. Деколи люди руйнують те, що створив Господь. Он на Яворівщині хімічними промислами знищено стільки угідь заради сьогоденного зиску, бе з турботи про майбутні наші покоління. Боже всемогутній, не дай людині знищити те, що Ти створив, адже ж і людина є твоїм творінням.

Мар'ян, вийшовши на полонину, вдихнув на повні груди, глянув на небо і заспівав відому пісню:

Чом, чом, чом, земле моя,
Так люба ти мені, так люба ти мені?
Чом, чом, чом, земле моя,
Чарує так мене краса твоя?

Полонина йому видавалася, як ніколи, напрочуд величною і прекрасною левадою. Трава-отава, квіточки немовби скочувалися в долину до лісу. Пройшовши полониною до того місця, де колись стояв хрест, він зупинився, побачивши згарище і розбиті камені від хреста. Навколо зелена трава була засмічена залишками продуктів, битим склом і паперами. Мар'ян подивився на все це і голосно промовив:

— І сюди дібралися варвари нашого часу... А все ж таки це святе місце треба прибрати.

Прибравши все це сміття, він із каменів виклав хрест, відтак, помолившись, із журбою в серці йшов стежиною додому. В далині виднілася гора Маківка, яка нагадувала про біль, смуток і великий героїзм минулого, вселяючи надію на краще майбутнє.

Тут, тут, тут діди твої
Пролили кров свою за землю рідную ...

— лунав спів Мар'яна горами, у яких він сьогодні відчув радість і смуток, піднесення душі і розчарування, мовчання і крик збунтованого серця. Вже недалечко від свого села він дивився, як заходило червоним мереживом сонце з-за гори, над якими в далині кружляли два гірські орли.

Лише пізно ввечері Мар'ян сказав своїй матері, що завтра він знову піде на полонину, щоб відновити і поставити зруйнований хрест.

— Сину, цього вони тобі не простять. Тебе можуть з роботи звільнити, а, не дай Боже, і ув'язнити.

— Про це ніхто не знатиме, а хрест повинен стояти на Славу Божу таки на нашій полонині. Хрест — наша перемога, опора вірних. Це не є, мамо, порив мого серця, а голос з висоти. Хтось повинен хрест поставити, який буде символом нашої твердої віри.

— Наших священиків, що по хатах відправляють Служби Божі, дуже переслідують, тому і ти бережися, — остерігала мати.

Наступного дня Мар'ян виконав свій намір, як задумував. Він взяв у мішечок цементу і піску і велосипедом добрався на полонину. Зробив цементний розчин і як зміг з розбитого каміння відтворив хрест, укріпивши його всередині металевими стержнями і обв'язавши ззовні дротом. А через два дні з допомогою людей, які були на полонині він поставив цей хрест, де він раніше стояв.

Вістка про це скоро рознеслася по всій околиці. Навіть у районі говорили про це.

— Що ж це таке? Без нашого дозволу люди роблять, що хочуть. Та ж на цю полонину приїжджають відпочивати навіть відомі особи зі Львова та інших міст. За це не помилують місцевого керівництва. Обов'язково слід знайти винних і розібратися з ними, — подейкували між собою партійні керівники, у яких боротьба із релігійними проявами була на першому місці.

Мар'ян кожного дня допомагав своїм матері у праці. Та, на жаль, коротка відпустка закінчилася і він попрощався з нею та знову поїхав на Яворівщину, щоб трудитися на великій хімії, добувати із землі сірку.

Швидко будувалися нові об'єкти і тут же їх здавали в експлуатацію із багатьма недоробками. Мар'ян, будучи інженером-куратором під час здачі одного з таких об'єктів повинен був також поставити свій підпис. Після перевірки електричних мереж всі члени комісії пішли в ресторан. З ними пішов і Мар'ян, хоч завжди був противником як ресторанів, так і спиртного взагалі. Через деякий час вся компанія вийшла з ресторану і почали розходитися. Мар'ян з трьома особами пішов на автобусну зупинку. І тут біля автобусної зупинки вони з усією жорстокістю побили Мар'яна до смерті, залишили його роздягненого там, а самі пішли знову у ресторан, де пробули до пізнього вечора, ніби нічого й не сталося. Все це бачили люди але ніхто не хотів втручатися у справи інших.

Лишень наступного дня по усьому Новояворівську розійшлася чутка про вбивство Мар'яна. Всі його жаліли як порядного чесного і добродушного робітника, як доброго і щирого друга. І дивувалися, як це могло статися. Адже ж він нікому не причинив найменшого зла. «За що?» Відповіді не було.

Тіло Мар'яна, як цього вимагала мати, відвезли у його рідне село в Карпатах. На похорон приїхала і наречена Мар'яна, з якою він гадав одружитися, та мати зустріла її не в радості, а у важкій душевній журбі. Багато людей приїхало на похорон, а також приїхали його родичі з різних сторін. Мати голосила в розпачі:

— Оце ж твоє весілля, мій сину. Я знала, що вони тобі цього не простять! Тепер хрест буде стояти і на твоїй могилі. Така Божа воля. Усі ми туди підемо. А я сподівалася, що ти мене похорониш. Господи, прости йому гріхи добровільні і недобровільні, які він вчинив у своєму житті і прийми його душу до Царства Небесного. Прощай!

Після похорону усі роз'їхалися, залишивши прибиту горем і посивілу матір з донькою.

Злочинців все-таки судили, але, мабуть, не за злочин, а за те, що все було явним. Визнали, що у них психічний розлад і в скорому часі вони були звільнені.

Тепер на згаданій полонині стоїть величний хрест, який нагадує всім, що «Хрест — вірних опора, хрест — ангелів слава і демонів поразка» (з Утрені). Він немов промовляє: «Не бійтесь тих, що вбивають тіло, душі ж убити не можуть» (Мт. 10, 28).

КРОСВОРД «МАТИ ТЕРЕЗА»

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

По горизонталі: 5. Христова ... сьогодні потребує святих. 6. ..., яка молиться разом, тримається разом. 9. Обіцяючи чистоту, ми віддаємо наші серця Богові, розп'ятому Христові; в наших серцях є ... лиш для Нього. 10. ... Пресвятої Діви виявилася в Її покорі. 11. Держава в Європі, де народилася Мати Тереза. 14. Приступаємо до сповіді як грішники, обтяжені гріхом. Відходимо від сповідальні як грішники, очищені від гріха завдяки великому Божому милосердю. Ми не маємо впадати у ... . 15. Деякі аспекти внутрішнього і зовнішнього життя допомагають осягнути чистоту, а саме: пам'ять про Божу присутність і молитовний дух; ... до настоятеля та духовного отця під час сповіді; особлива любов і почитання Матері Божої, Пренепорочної Діви Марії. 18. Палке прагнення брати ... у всіх болях та радощах, які супроводжують це з'єднання. 19. Як сувора зима готує шлях весні, так ... веде нас до Божої святості, наповнюючи нас Його образом і любов'ю. 23. Насправді є лиш одна правдива молитва: сам ... . Лиш один є голос, який підноситься понад землею: голос Христовий. 25. Легко заспокоїти людський ..., дати вбогому одяг і помешкання. Набагато важче знайти відповідь на жахливу самотність, на пустку у серці. 26. Моліться за ваших дітей, моліться, щоб ваші доньки й сини мали відвагу сказати Богові "так" і присвятили Йому своє ... . 27. Молитвою, покутою і любов'ю, сповненою розуміння, підтримуймо тих, що наражаються на спокуси, а коли трапиться ..., - за допомогою слів, чистих і таких, що додають надії. 28. Христос любить тебе й мене, а ми очікуємо на Його ... у славі — ось правило життя Братів Слова Божого.

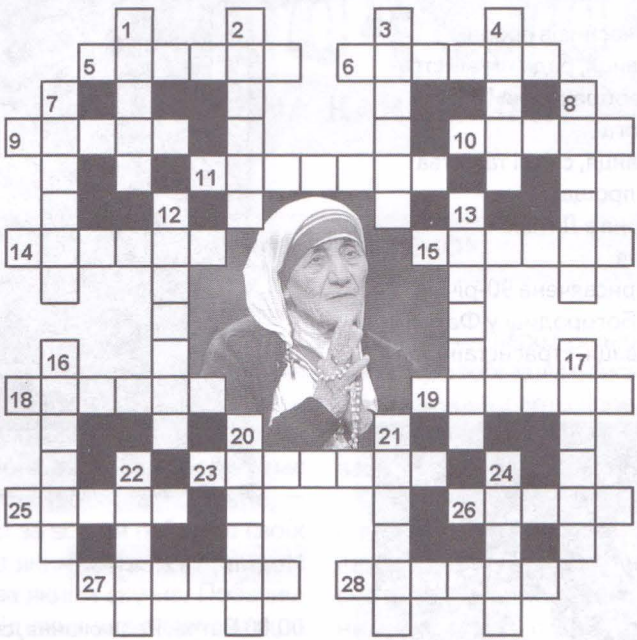

По вертикалі: 1. Навчи мене, так як Ти вчила Ісуса, щоб моє ... було тихе й покірне і щоб я славила нашого Отця. 2. Сьогодні, більш ніж будь-коли, ми повинні молитись про ..., яке дозволить нам пізнати Божу волю, про любов, яка дозволить нам прийняти Божу волю, про дорогу, на якій ми зможемо сповняти Божу волю. 3. Святість — це не ..., що випадає небагатьом, а звичайний обов'язок, твій і мій. 4. Радість звістує ... у Вифлеємі. 7. Мені здається, що зовсім неважко дати голодному миску рису, запропонувати ..., коли він не має де спати, але потрібно багато часу, щоб утішити або допомогти людині позбутися гіркоти, гніву чи самотності. 8. Будьмо слухняні, як Ісус, і наше життя буде миле Богові й Він скаже нам: ось моя улюблена ..., в ній маю уподобання. 12. Радість — це молитва; ... - це сила; радість — любов, це сіті любові, в які можна ловити душі. 13. Допоможи мені, Господи Боже, в моїй правильній постанові й моєму святому служінні та обдаруй мене ласкою саме сьогодні, щоб це був реальний і правдивий ..., бо те, що я зробила дотепер, ніщо. 16. Увечері, заки підеш спати, запитай себе: "Що я сьогодні зробив для Ісуса? Який ... для Нього сьогодні здійснив? 17. Занепад духу і ... ревності — результат занедбання молитви. 20. Покора — це не що інше як ... . 21. Сповідь зміцнює душу, тому що справді добра сповідь — це сповідь дитини, що згрішила й повертається до Отця — завжди породжує покору, а ... є силою. 22. Побожно робити знак святого хреста як ... абсолютної належності Отцеві, Синові та святому Духові. 24. Любити Ісуса повною і бездоганною любов'ю через добровільний ... убогості, через абсолютний послух і через присвячення себе цілим серцем служінню найубогішим з убогих і всім іншим.

ВЕРВИЦЯ ЄДНАЄ ВСІХ

XIII МІЖНАРОДНА ПРОЩА ВЕРВИЦІ ЗА ЄДНІСТЬ ЦЕРКВИ

КРЕХІВ, ЛЬВІВСЬКА ОБЛАСТЬ 13-14 ЖОВТНЯ 2007 РОКУ БОЖОГО

ПРОГРАМА

Субота, 13 жовтня

12.00 Реєстрація учасників прощі
14.00 Співана Вервиця, радісні таїнства (церква Преображення ГНІХ)
15.00 Хресна Дорога
18.30 Співана Вервиця, світлі таїнства (відпустова проща)
19.30 Велика вечірня з Литією
20.30 Свята Літургія
22.00 Програма, присвячена 90-річчю об'явлення Богородиці у Фатімі
23.00 Співана Вервиця, страсні таїнства

■ *чудотворна ікона Крехівської Богородиці*

■ *Вервиця єднає всіх*

Неділя, 14 жовтня

00.00 Ватра. Розважання, співи, духовні пісні
7.00 Утреня (церква Покрови Пр.Богородиці)
8.00 Свята Літургія (для священиків-сповідників та віруючих, які після нічних чувань повертаються додому)
9.30 Урочисте винесення чудотворної ікони
10.00 Співана вервиця, славні таїнства
11.00 Урочиста Свята Літургія

Віднова Посвяти Непорочному Серцю Марії

МІСІОНАРЧИК

НЕБЕСНА КАНЦЕЛЯРІЯ

Підготувала Наталія ЛЕХ

СЛОВО ДО ДІТОЧОК

Слава Ісусу Христу!

Любий друже, от і промайнуло спекотне літо, канікули, розваги. Сподіваюся, ти добре відпочив, набрався наснаги та сил для нового навчального року. Попереду у нас також багато цікавого, а головне — корисного. Перш за все, ти побачиш своїх однокласників, з якими давно не бачився та, сподіваюся, за якими скучив. Побачиш своїх вчителів, від яких встиг відпочити, а вони відпочили від тебе. Перші тижні ви ділитиметеся враженнями та переживаннями, будете обмінюватися досвідом, набутим за літо, розповідатимете захоплюючі історії. А потім настануть шкільні будні: уроки, домашні завдання, самостійні роботи та тематичні атестації. Можливо, виникатимуть конфлікти з однокласниками та вчителями. З одними, напевно, через те, що вони не дають списувати чи просять дати їм списати уроки; з іншими — через оцінки та бали. Тому я пропоную тобі задуматися над тим, чи варто списувати, чи варто через це сваритися із однокласниками і, найголовніше, чи варто засмучувати своїх вчителів?

Отож, як ти вважаєш: варто все ж таки списувати? «Але інколи завдання такі важкі, що я не можу їх виконати!», — сказав мені один хлопчик. А чому б тобі не попросити допомоги у батьків, чи однокласників, а то й у своїх вчителів. Адже вони й існують, щоб тобі допомагати. А списування призведе не тільки до того, що тебе мучитиме совість, а й до того, що ти не розумітимеш цієї теми, навчання стане нецікавим, і ти перестанеш вчитися. Хіба така картинка тобі подобається?

Тим паче, чи хочеться тобі сваритися із однокласниками через таку дрібницю? Ти ж добре знаєш, як важко

розв'язувати задачі та писати твори. Тому, коли просять дати списати, ти відмовляєш. З тієї ж причини твої приятелі також можуть відмовити тобі. Ти скажеш, що вони жадібні. Це не так! За цим криється інша причина: вони люблять тебе і бажають добра. Тому не хочуть тобі шкодити, відбираючи охоту до навчання. І ти також не повинен цього робити, якщо ти справді любиш своїх друзів. Відкрию тобі один секрет: попроси допомоги в Ісуса. Він обов'язково тобі допоможе! Коли я сказала про це тому хлопчику, знаєш, яка була його реакція? Він сказав: «То Ісус зробить мені уроки?». Звісно, що ні! Але Він додасть тобі сили та скерує думки у потрібному напрямку. Довірся Йому!

Поговорімо про найважливіше: твоїх вчителів. Знаю, що є три категорії: улюблені, ті, яких ти не любиш, та нейтральні. У мене також такі були. Ми маємо право мати власну думку про них. Але крім цього права, також маємо святий обов'язок шанувати їх, не залежно від того, чи любимо ми їх, чи ні. Чому? На це є декілька причин.

Перша: тому, що вони хочуть нас навчити, передати свої знання, поділитися з нами неоціненним скарбом. Це дуже благородні наміри, на які здатна не кожна людина. Скажеш, що є дуже суворі та вимогливі вчителі, які інколи вимагають практично неможливого? Кожен вчитель дуже добре знає своїх учнів і вимагає лише того, що вони можуть. Хочеш приклад? Вчитель фізкультури вимагатиме зробити шпагат. І сваритиме тих, які не зможуть цього зробити не для того, щоб образити, чи принизити, а щоб учень переборов страх і розкрив всі свої можливості! Лише тоді, коли він побачить старання та бажання учня, він поставить добрий бал, навіть, якщо учень і не зробив шпагату. Іншими словами, він дивитиметься, щоб ти не схитрував через свої лінощі.

Друга причина: вчитель проводить у школі практично цілісінький день. Учні для нього стають дітьми. А люблячий батько чи мати — це суворі батьки, бо вони оберігають своїх діток від помилок.

Третя: вчителем життя є Ісус. Ти знаєш, що Він ходив світом, проповідуючи Божу Науку? Що ти відчував тоді, коли чув, що деякі не слухали Його науки і продовжували робити погані вчинки? Хіба тобі не було сумно? А знаєш, як сумно було Йому?! Так само сумно та боляче нашим вчителям, які намагаються донести нам правду законів фізики та хімії, математичні формули та правила правопису. Це не є вічними істинами, але вони є важливими для нашого земного життя. Вони допомагають нам робити правильні вчинки, якщо ми вміємо скористатися ними. Тому, коли ти дивишся на свою вчительку, уяви, що це Ісус вчить тебе. Ти ж не хочеш Його образити своїм непослухом, неуважністю та неповагою?

Друже, мені дуже цікаво дізнатися, який твій улюблений урок та хто твоя улюблена вчителька? За які риси характеру ти її полюбив? Пам'ятай, що ти можеш не любити своїх вчителів, але поважати — зобов'язаний.

НОВИНИ

Першого вересня стартує акція під загальною назвою «Навчальний рік», яка триватиме до першого червня. Умови акції: ретельно готувати домашнє завдання, здавати тематичні атестації на гарні оцінки, слухати вчителів та наставників. Усім гарантують обізнаність з різних предметів, гарний

настрій і, як винагорода, задоволення від здобутих знань.

Небесна Канцелярія просить допомоги у всіх дітей доброї волі: поділіться з нами своїм досвідом пошуку Бога у щоденному житті. Особливо нас цікавлять подробиці Його діяльності та допомоги. Якими вчинками можна заслужити собі таку ласку та як розгледіти її за власними проблемами?

У місті Любов, що в країні Серце, живе Вчитель Ісус. Щодня Він читає лекції про те, як прожити щасливе життя. Його учнем може стати кожен, хто вміє слухати, вірити та любити свого ближнього.

ЗАПИТАННЯ

Чи ти любиш вчитися? Хто є твоїм улюбленим вчителем і чому? Чого навчив тебе Ісус?

ПОГЛЯД ІСУСА

Пам'ятаєш мого друга Мар'яна? Я тобі розповідала про його пригоду і зустріч з Ісусом у церкві. Пригадуєш? Так-от, з того моменту промайнуло багатенько часу, за який він встиг подружитися з Ісусом. Щонеділі Мар'ян приходив до церкви, щоб поспілкуватися з Ним, запитати поради, послухати про чуда, які Той творив, попросити пробачення за свої погані вчинки. Мар'янчик добре знав, що Ісус бачить кожен його крок і вчинок, тому намагався не забувати про це. Але інколи таки забував і робив щось погане.

Одного спекотного дня Мар'ян з друзяками вирішили поганяти м'яча. Що ж ще робити хлопцям на канікулах? Зібралася солідна команда професійних футболістів. Мало бути цікаво. І справді! Жодна з команд не хотіла поступитися, хоч як інша старалася відкрити рахунок. Чого тільки вони не витворяли, яких викрутасів не виробляли, до яких прийомів та хитрощів не вдавалися! Але все марно. Як то кажуть, ворота залишалися «сухими». Від веселощів та пустощів перейшли до нервів та гніву: ну ж має хтось виграти! А виграти хотілося кожному. Потрохи замість наказів та порад, кому віддати пас та куди краще бігти, хлопці почали ображати один одного та обзивати лайливими словами. Хтозна, чи не закінчилася б ця гра бійкою. Швидше за все, що закінчилася б. Якби не одне «але».

Ісус — це найкращий друг, який не залишає нас ні на хвилину. Він ходить поруч і розділяє з нами всі переживання: чи то сумні, чи радісні. Він сидить з нами на уроках, гуляє зі спільними друзями, розмовляє. Біда в тому, що ми не завжди Його помічаємо. Але Мар'ян помічав це. Того дня він бачив, як Ісус ішов поруч, як сів на лавку, щоб подивитися на гру,

■ ...вирішили поганяти з друзяками м'яча

як радів за всіх, бо вони розважалися. Знав, що для Ісуса нема переможців та переможених, а є лише Його діти. Але азарт гри повністю поглинув Мар'яна, і він забув про Ісуса. Не помітив також того, що, чуючи погані слова та бачачи непристойні вчинки, Ісус крокував все далі й далі, щоб хлопці не бачили Його сліз. А як ще могло реагувати любляче серце, коли Його діти руйнують свої чисті та невинні душі?

Щось примусило Мар'яна обернутися якраз в ту мить, коли Ісус зникав у гущавині прилеглого саду. І тут Мар'ян помітив, що його рука нависла над головою його найкращого друга Олега. Він усвідомив, що вперше в житті ледь не вдарив людину. Від цього йому стало соромно та боляче, ніби це його зараз мали вдарити. Помітивши, що Мар'ян завмер і дивиться удалечінь, його друзяки також ніби прокинулися від жахливого сну.

Нічого не сказавши, Мар'янчик побіг за Ісусом. Але як він не намагався Його знайти, Ісуса ніде не було. Навіть у церкві Мар'ян Його не знайшов. Цілісіньку ніч він не спав, думаючи, як знайти Ісуса, і де Він може бути. Але це не було найгірше. Найгіршим для Мар'яна виявилося дивитися на образочок під час молитви і не бачити обличчя Ісуса. На образі над його ліжком також обличчя Ісуса не було видно, а він так любив перед сном бажати Ісусику спокійної нічки та просити Його опіки на ніч. Що ж робити?

У неділю Мар'ян ішов до церкви сумний, як ніколи. Дорогою він зустрів священика. Розговорившись, Мар'ян поділився з ним своїм горем і попросив поради. Не задумуючись, священик сказав, що добра сповідь та щирий жаль повернуть йому найкращого Друга. Яке було здивування, коли після сповіді Мар'ян побачив усміхнене обличчя Господа на образі над престолом. Під час вечірньої молитви Мар'ян не втримався, щоб запитати:

— Ісусе, чому я не бачив Твого Обличчя? Не міг Тебе ніде знайти? Чому Ти ховався від мене? Ти ж знаєш, що я люблю Тебе?

На що Ісус лагідно відповів:

— Я був поруч, але твій гріх заслоняв тобі очі, тому ти не міг бачити Мене. Твоя совість кричала про неправильні вчинки, і ти думав більше про них, а не про Мене. Щира сповідь і жаль, а також вибачення перед товаришами повернули тобі зір, щоб ми знову були разом і чули один одного.

Істина завжди проста. Саме тому шлях до прощення лежить через сповідь. Наприкінець хочу поділитися з вами проханням Мар'яна, яке він висловив, коли розповідав цю історію: «Не дозволяйте своїм провинам закривати вам очі, бо так можете і не побачити, коли зовсім осліпнете».

■ ...немає переможців та переможених, а є Його діти

ЗАГАДКА

Хто помер, але не народився?

НАМ ПИШУТЬ

Я, Ірина Паляниця, закінчила 2-й клас. У мене є багато друзів. Мій найкращий друг — це Ісус. До Нього я молюся і розказую Йому всі свої справи. Кожного дня я прошу здоров'ячка для: мами, тата, себе, сестричок, бабусь, тіток з сім'ями, вчителів, вихователів, тренерів, Венедиктові XVI, Ющенкові.

Щасливої долі українському народові.

ВІДПОВІДАЄМО

Люба Іринко! Дуже дякую тобі за твого чудового листа з відповідями на кросворд та загадку. Ти й не уявляєш, як я йому зраділа. Можу сказати, що ти дуже розумна та сміліва дівчинка, бо не кожен може поділитися своїми думками. Твій вчинок — це чудовий приклад для твоїх однолітків.

Я дуже рада за тебе і твого друга Ісуса. Рада, що ви знайшли один одного. Сподіваюся, що ваша дружба буде вічною та плідною, бо Він, направду, той Друг, який ніколи не відмовить у допомозі.

Ще я тішуся з того, що ти молишся за рідних та близьких, за вчителів, тренерів та владу. Вони сьогодні, як ніколи, потребують наших молитов. Сподіваюся, що наші читачі візьмуть з тебе приклад і також молитимуться за нашу церковну та світську владу. Не покидай цієї доброї справи. Ісусик любить таких розумних та чемних діток, як ти, тому обов'язково вислухає твої щирі молитви.

Не забувай про нас: пиши та присилай відповіді на кросворди, загадки та запитання. Не переживай за те, чи вони правильні, чи ні. Пам'ятай, що головне — це бажання та старання. Їх бачить Ісус, Марія, всі святі. Їх бачить і Святий Миколай, який вже готує подарунки для чемних дітей, які люблять Бога та виконують Його заповіді. Я з нетерпінням чекаю наступних твоїх листів.

І ваших, мої маленькі друзі, також. Не бійтеся нам писати. Якщо ви й не знаєте відповідей на завдання, то можете написати свої роздуми, запитання, поради чи зауваження. Ми дуже хочемо знати імена наших справжніх друзів.

ІЗ ЗБІРКИ «МОЇМ МАЛЕНЬКИМ ДРУЗЯМ»

ЛЮБИЙ ДРУЖЕ!

Наталя НАЗАР

Тобі сьогодні зовсім небагато.
Вже вкотре кличе вересневе свято.
І школа щиро відчиняє двері,
І думка словом ляже на папері.

І так пролинуть роки за роками.
Ти ж виростеш на радість тата й мами,
Бо Ти для них є пуп'янком надії.
Живи й трудись для Бога, для Марії.

Молитва й праця — міць непереможна.
Хто з Богом — той переможе все.
Нехай Твого життя хвилина кожна
Для України славу принесе.

КРОСВОРД «ПТАШКИ»

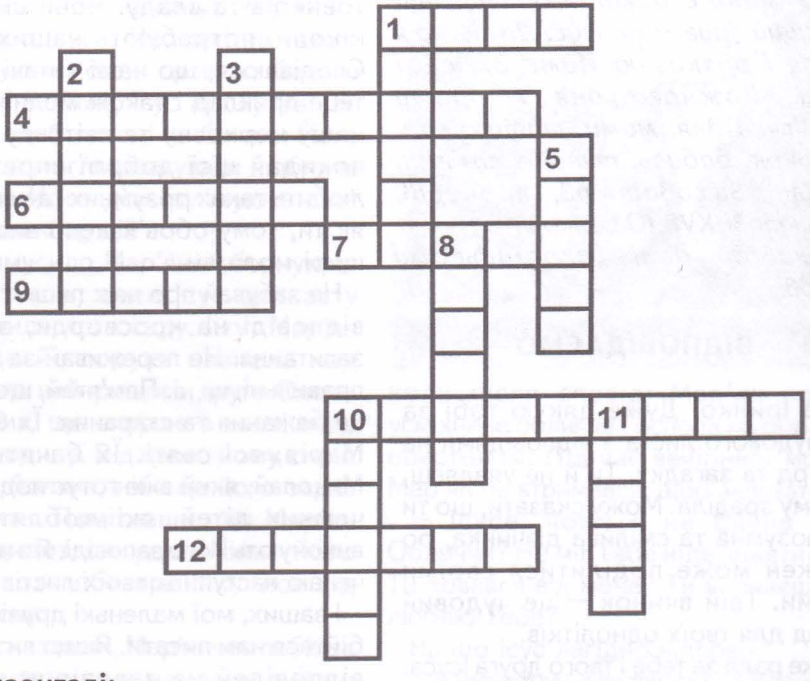

По горизонталі:

1. Птах, який у день спить, а вночі літає. 4. Як називається людина, яка прокидається дуже раненько? 6. Хто приносить батькам діток? 7. Вистукує по дереву, шукаючи комах. 9. Птаха, що живе біля водойм. 10. Її яйця п'ють ті, хто хоче мати гарний голос! 12. Кривенька...

По вертикалі:

1. Маленька пташка з жовтими грудьми. 2. Птах, якого можна навчити говорити. 3. Переважно вона чорна, але народна приказка стверджує, що буває й білою. 5. Він символізує Святого Духа та мир. 8. Про людину, яка недочуває кажуть, що вона глуха... 10. Живий будильник. 11. Американці запікають його на День подяки.

Відповіді на попередні кросворди:
за червень 2007 року:

По горизонталі: 1. Хрест. 3. Лілія. 4. Іван. 5. Плащаниця. 6. Овечка. 7. Церква. 10. Синя.
По вертикалі: 2. Хліб. 8. Євангелія. 9. Вознесіння.

відповіді на загадку

Напевно, на ваше превелике здивування, друзі, правильною відповіддю на загадку за червень 2007 року буде згрішити. Саме тому ми так наголошували на слові найперше. Просимо тих, які надіслали інші відповіді не засмучуватися та не перейматися. Ми зарахуємо всі відповіді наближені до правильної: покаятись, обіцяти поправитись, висповідатись.

26 серпня. Молодіжна піша проща до ГОШЕВА

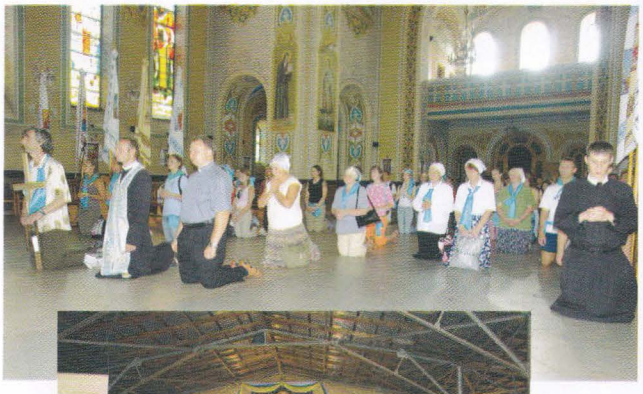

4 липня 2007 року відбулося посвячення хрестів на відновленому василіянському храмі Пресвятої Трійці в КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ

жертводавець Марія БАРАН та настоятель о. Йосиф БУДАЙ, ЧСВВ

преосвященні владики Леон ДУБРАВСЬКИЙ та Іриней БІЛИК, ЧСВВ під час урочистостей

промовляє Олег ДЕМЧУК, заступник міського голов

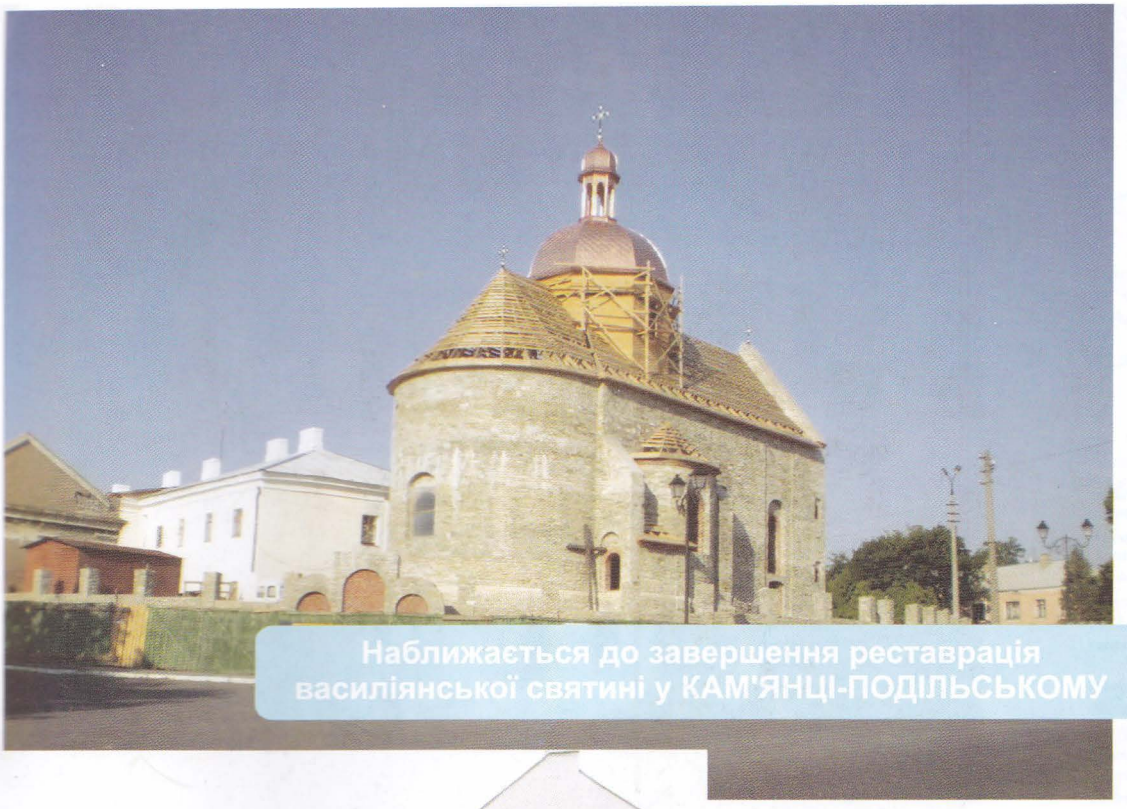

Наближається до завершення реставрація василіянської святині у КАМ'ЯНЦІ-ПОДІЛЬСЬКОМУ

12 липня — храмове свято в монастирі св. Петра і Павла у Дрогобичі

Український християнський часопис "МІСІОНАР" в кожну християнську родину

Передплатний індекс: 23959

Християнський часопис «Місіонар» зможе стати для вас духовним приятелем, який допоможе зрости у Христовій вірі, збільшить у серці любов до Бога і ближніх та розрадить у хвилині смутку.

Часопис «Місіонар» ви можете придбати

- в редакції за адресою: монастир св. Онуфрія, вул. Б. Хмельницького, 36, м. Львів, 79019 тел/факс: (03-22) 72-46-94;

- в будь-якому василіянському монастирі в Україні;

- в кіосках «Торгпреси»

Також можна передплатити в будь-якому поштовому відділенні України.

Передплатний індекс: 23959

Запрошуємо до співпраці отців парохів, провідників та членів Апостольства молитви, інших побожних організацій та згромаджень. Читаючи та поширюючи часопис «Місіонар», кожний з нас прилучається до справи євангелізації згідно із закликом Ісуса Христа:

«Ідіть же по всьому світу і проповідуйте Євангелію всякому творінню» (Мк 16,15)